T.O. Bobe s-a născut la 13 februarie 1969, în Constanţa. A absolvit în 1995 Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti. A publicat volumele Tablou de familie, în colaborare cu Svetlana Cârstean.

Mihai Ignat, Sorin Ghergut, Cezar Paul-Bădescu şi Răzvan Rădulescu

(Ed. Leka-Brâncuş, 1995), Bucla (Ed. Univers, 1999), Darul lui Moş

Crăciun (Ed. Humanitas, 2003), Cum mi-am petrecut vacanţa de vară

(Ed. Polirom, 2004) şi Zentrifuge (Merz & Solitude, 2004). Tablou de familie a primit premiul pentru debut al revistei Tomis, iar Bucla a primit Premiul Naţional „Mihai Eminescu" pentru debut în poezie.

Ambele cărţi au fost nominalizate la premiile ASPRO.

© 2005 by Editura Polirom www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
BOBE, T.O.
Centrifuga / T.O. Bobe.
— Iaşi: Polirom, 2005
ISBN: 973 – 46 – 0006-O
821.135. I-l
Printed in ROMÂNIA

t.o. bobe

} ntrifu¿

POLIROM

2005

De undeva de deasupra oraşului, camera se apropie, pătrunde-n minte şi în acelaşi gând, în acelaşi cadru se montează imagini din ce în ce mai strânse, cartierul, casă, iar prin fereastră pot fi zărit, aşezat în fotoliu, conturul e proiectat pe dreptunghiul peretelui, între fereastră şi zid, încadrat simultan în două ferpare, citesc:

Acvariul

Totul a început în după-amiaza aceea. Mergeam cu Bogdan prin

soare, uscaţi amândoi, secretând energie statică. Am văzut o firmă cu un delfin arcuit şi am intrat să tragem la ţintă. Se făcea mai întâi un culoar cu multe ecrane, cu mămici didactice îmbrăcate în praf de cretă şi parfum cu hormoni. Pe el veneam noi, asimetrici.

Carassius Auratus venea tocmai din Asia.

Callichtys Callichtys era f. mic, alb şi aproape obscen.

Molliensia Sphenops catifela spaţiul vizual.

Pusi la un loc erau Stavridul şi Smaridul.

Hiphessobrycon Innesii lumina ca un neon o găleată de apă luată din Amazon. Dar în centru, în centru era bazinul cel mare, cu apă luată de-a dreptul din mare. Şi aici erau peştii cei mai mari: unii moruni şi alţii lufari. Şi alţii erau nisetri cuminţi, şi alţii erau pisici fără dinţi. Şi alţii erau şi mai şi: ca nişte torpile încolăcite care se cheamă angliile. Şi toţi scoteau pe gură, pe branhii şi prin alte miticii icre negre care, de fapt, erau artificii.

Şi alunei s-a întâmplat lucrul acela îngrozitor: Bogdan

S-a angajat la o mămică poşetofor. Am rătăcit multă vreme ne acele culoare, dezavuat şi trist şi fără culoare. Mi se atrofâaseră funcţiile vitale, mă deplasam pe o cale perlată între polii Eugenio şi Montale, Eugenio şi Montale, Eugenio şi Montale. Într-un târziu, a intervenit deditelul de mare.

Eram într-un loc rotund şi verzui. Deasupra fii fi ia o lampă de control. Dedesubt se filtrau aburi prin glezne.

Era lesne. Eram eficace. În jur, un singur ecran, fără capace. Apa îşi schimba transparenţa. În ea stăteau nemişcaţi peştii de sticlă, tânjind după lacul mobilei. Aşa, ar fi fost dubli. Aşa, erau carnivori. Singura speranţă era să-mi lipesc nasul de geam. Acolo stătea ea. Pe o piatră sferică, lustruită, fixată în trei stabilopozi de coral. Nu o atingea niciun cântec, nu o înregistra nicio unduire de val.

Strunea cadranele cu un căpăstru silenţial. Avea, la picioare, unghii lungi şi întoarse, avea, la genunchi, semne nemaivăzute şi arse, pielea o avea pe pulpe lucioasă şi fadă, ca eroina unui film de capă şi spadă. Sexul i se închidea, spre uimire, cu un lacăt în formă de crin, dar subţire. Ce nu avea deloc era însuşi buricul. Şi asta o făcea inexpugnabilă.

Inamicul s-ar fi lovit în zona duioasă de o cămaşă argintie, solzoasă, de o platoşă bătută cu marcasite, în care se înfigeau înotătoare de voal fandosite. Emitea, calin, de sub puful de gene, două

şiruri de lacrimi – catene; se torceau matematic din caier: unul de jasp şi altul de aer.

În faţa ei, cu o îndrăzneală ecvestră, i se juca, în oglindă, o festă. Oricine ar fi înţeles că e nuligestă. Numai mie însă, cu o voce amară, mi s-a vestit că specia încremenită e nulipară.

Respiram. În tavan se ridicau bule de acuarelă. Decorativ şi elegant, ca o fântână carteziană, reflectam tuburi de sineală, de aur. Des, îngenuncheam angelii de plancton.

Peşti radioşi mă mursecau fără alegere.

O prelegere şi o şedinţă de cart ţineau de la şi un sfert până la scumpul brocart. Mi se părea că nu mai ajung odată, ţinta se acoperise pe dinăuntru cu o prelată. Legase toate şireturile de fermoare şi, cu o mină etanşă, mă ignora. Cu fervoare, am pus la bătaie tot ce ştiam despre fiţe, peştilor le-am aruncat o momeală din mâţe. Dar mai era şi proba secundă: globul de foc se racorda la o fundă.

Eu eram singur. Ce să mă fac? M-a ajutat zodia dublă de lângă rac. Ultimul dintre cele de liber-impuse a fost exerciţiul la paralelele juxtapuse. Am făcut o gigantică şi o desprindere elastică. Devenisem şef la secţia de chirurgie plastică.

Dansul putea să înceapă, rotirea, cadenţa, turbina de megawaţi, damenwahl-ul, dementa. Am strâns-o în braţe şi, contagioşi, solzii oglinzii i se schimbau ba în roşi, ba în albaştri, ba în gălbui, după sentimentul pe care aveai să i-l spui. Muzica se auzea, cu timpul, mai tare; nu existau muzicanţi, nu existau difuzoare. Paşii erau tot mai mici, mai grăbiţi, ne apropiam de informaţia maximă, de bilioane de biţi. Ne înşurubam în piuliţa adâncă, spirala urma filetul: o rotire şi încă.

Sunt multe călătorii de povestit, şi toate încep la fel, şi toate sfârşesc în acelaşi punct, colţul camerei în care se întâlnesc cele patru muchii ţese spaţii întregi cu intrarea ca printr-o armă ghintuită de foc, printr-un coridor de oglinzi îngustându-se într-o spirală scânteietoare, logaritmica.

Atunci zăpada, frigul, afară câini hârjonindu-se, printre crengile albe acestea se văd, eu mă văd lângă radio, eu, lângă paharul de vin, sărbătorile sunt ultimele, apoi decorul se va schimba înăuntru, afară. Fotoliul să-şi trosnească oasele de lemn, cârjile să mi le sprijin de pervaz, ce cald e aicea la mine! ce fac până vii? o să crească florile de vişin până la fereastră, până la streaşină, aşternându-se; o să continue

în straturi mult după ce n-o să mă văd, va trebui să mă descoperi, să mă datezi, va trebui să mă refaci de la zgârciuri, să-mi legi oasele cu sârmuliţe subţiri, ca buşonul de la tabloul electric, şi abia pe urmă să luminez dintr-odată, fosforescent, argila, căci în argilă toate se-ntorc, în fructe. Acelea apasă, iar geamurile vor da tot către fructe, ca acum. Ca acum o să vină vara şi, în mirosurile ei, căldura patului se va descompune, eu am să fiu tot aici, de veghe, eu am să fiu tot aici, aşteptându-te, şi după aceea nimic, şi înainte la fel.

Venind pe strada Florilor, o tânără înaltă, blondă, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă şi purtând pantofi cu tocul jos, căuta din priviri o adresă pe care parcă înadins n-o găsea, astfel că îşi plimbă multă vreme trupul molatec prin faţa caselor vechi, văruite pe dinafară în galben ocru, pitite după garduri de fier forjat, cu ferestre mari, acoperite de jaluzele decolorate, însă la ora prânzului n-avea cine s-o ia în seamă, căci, ascunzându-se de arşiţa soarelui, bătrânele sfrijite şi copiii, clienţi obişnuiţi la acest ceas ai curţilor pavate cu dale de beton, dormeau probabil în cele mai întunecoase unghere ale locuinţelor lor atât de asemănătoare, încât oricine s-ar fi rătăcit în cartierul de la marginea oraşului, şi nu e de mirare că tânăra despre care vorbim zăbovea câte o vreme privind o faţadă ce i se părea cunoscută, apoi, cu paşi şovăitori, pleca mai departe, dar fără să dea semne de îngrijorare sau de nelinişte, s-ar spune cu un calm princiar, sigură că adresa pe care o avea de aflat nu putea să-i scape cu niciun chip, că, odată şi odată, i se va arăta.

Camera lucida

Casa e frumoasă. Yala face clic. Uşa se deschide. Cam pe la buric. Ştii ce-nseamnă asta? Unde ai intrat? Cartierul nostru este minunat. Pe alei, copiii cercuri prăvălesc şi vecinii cată de se întâlnesc: schimbă bormaşine şi reviste şic, îmbrăcate numai până la buric. Uşa se deschide. Casa e a ta şi lumina cade, caldă, prin perdea. În bucătărie totul e OK: sfârâie grătarul plin de mititei, frigiderul are cupe cu fistic şi căpşuni cu frişca, bune la buric. Ştii ce-nseamnă asta? Unde ai pătruns? Căţeluşii poartă mecanismul uns numai cu siropuri şi stropit cu mac, iar batonul Tity doarme sub copac, îmbrăcat în vestă (zisă şi ilic), arătându-i lumii tainicul buric. Yala se deschide chiar în faţa ta. Ştii ce-nseamnă casa? Nu te întrista! Raiul ăsta, n vise, cheamă vechiul Rai: „Parcă nişte fete, parcă nişte cai”. Amintiri din vremea când erai bunic, şi nepot, asemeni, până la buric. Uşa e frumoasă. Camera, în zori,

ţine la ferestre patruzeci de sori, ţine chiar la mijloc patul fermecat – somnul îşi întinde umbra în crivat. Robinetul care curge (pic, pic, pic!) se izbeşte-n tine, iarăşi, de buric.

Ştii ce-nseamnă casa? Unde eşti acum? Zidul e de cârpă şi nu face bum. Zidul e de cârpă. Nu se surpă, nici nu îl traversează şirul de furnici. Nu îl traversează lampă de pitic, darămite piticul, până la buric. Ştii ce-nseamnă asta? Că e rezistent. Zidul e de cârpă: paşnic şi cadent.

Zidul e de cârpă. Casa e de soi. Nu ajunge nicio vorbă de la noi. Dă în foc şi curge candidul lăptic, mâna mică scoate scame din buric. Uşa e cu yală. Casa e de soi. Zidul e de cârpă, spoit cu noroi. Zidul e de cârpă, nu se surpă, nici nu îl traversează şirul de furnici. Bebe face nani.

Vreau să îl ridic. Să îl mângâi fără teamă pe buric. Ştii ce-nseamnă yala? Patul este gol. Frica înfloreşte de la demisol. Casa e deschisă. Noaptea s-a lăsat. Zidul e de cârpă. Teo e bărbat. Ştii cine se-ntoarce şi cine e mic? Uşa se închide. Yala face clic.

Neaşteptată este sosirea ta şi chiar drumul pe care l-am făcut până acum împreună, purtând cu noi povara clipelor dilatate fără sfârşit, a clipelor care ar fi vrut ca traversarea noastră să se oprească într-un singur punct, în echilibru pe vârful unei prăjine înalte, ţinută în chingi, sprijinită pe pieptul unui atlet, o traversare atât de înceată, fără îndoială, că nu i-ar fi ajuns nici măcar scurta clipire a unui aparat fotografic, nici măcar prizonieratul instantaneu în camera obscură pentru a începe, clipe limpezi prin filtrul acesta strecurându-se, printr-un ciur vertical de mătase din ce în ce mai subţire, din ce în ce mai transparentă, şi chiar călătoria noastră, şi chiar aventura pândită de spectrul oboselii şi al plictisului, de tentaţia renunţării

(dar ştim că între noi renunţare nu poate fi şi trebuie să ne urmăm unul pe altul), toate atât de neaşteptate sunt, încât abia dacă-mi vine să cred că peste puţin te voi întâlni chiar aici, că, sprijinindu-ţi o secundă umbra de canatul uşii, vei trece apoi spre mine, şovăind, aşa cum ne-a stat bine amândurora în toate împrejurările spectaculoase, mă vei lua de mână, lăsându-ţi patetic buclele pe umăr, ca într-un film mut de la începutul secolului, şi, astfel, în marşul nupţial cântat la pianul din colţ, vom porni-o calm, oblic, pe raza pâlpâind, la locul nostru, înapoi, în aparat.

E multă vreme de când, în acelaşi fotoliu, altele erau întâmplările, dragostea mea alta era, tu nu existai, doar gesturile pe

care aveam să le schiţez în jurul părului tău îşi trăiau tinereţea dintâi în aşteptarea Lydiei Detectorskaya.

Pun de-o cafea e o artă să-ţi aştepţi femeia în faţa aragazului ghicindu-i drumurile în zaţul care încă n-a fiert cum uite i se lipeşte dresul de pulpa recent epilată cum întinde fardul şi strânge fotografiile vechi de pe covor cum stă în mijlocul camerei cu pantofii într-o mână cu o ţigară în cealaltă trage adânc îşi spune că totuşi n-o să vină pleacă abia aude taximetristul întrebând-o încotro plăteşte urcă în lift când cafeaua se umflă nu are niciun motiv să-i tremure mâna pe butonul soneriei şi nici nu-i tremură scoate din pudrieră zâmbetul pentru mine mi-l strecoară discret în buzunarul de la cămaşă Lydia exclam şi o sărut mai întâi pe obrazul albastru apoi pe cel galben torn cafeaua în ceşti murmurând a venit.

Cu tristeţe mă uit la apă, cum încearcă de atâta timp să treacă de 100°C şi nu poate, cum se face ea abur şi se ridică la tavan şi pe urmă iar picură în ibrice şi oale şi iar bolboroseşte şi n-are voie să ajungă dincolo; bule de oxigen se ridică la suprafaţă, biluţe care vin din sufletul ei, şi atunci apa nu mai rezistă mult, începe să vorbească, ea ştie ce spune, se roagă poate pe limba ei apească, aşa începe să se evapore, prin cuvinte, ca iarna îi ies aburi prin piele, căci vorbeşte, desigur, cu toată pielea ei cea văzută şi cea fără de voie, acum, cât se află între gheaţă şi abur, acum îngână ea, când călătoreşte spre tavan, iar asta e dezamăgirea ei din urmă, ultima durere, că dincolo, în pod, n-o să ajungă niciodată, că tavanul rece, verde – vopsit în ulei – o trimite să-şi reia circuitul, să cadă în oale, ibrice, cazane, să fiarbă nesfârşit la 100°C, că până şi iubirea asta are punctul ei maxim, dincolo de care nu există nici măcar o linie şi nicio împărăţie. Iată circuitul apei în bucătărie.

„Aceasta e veşnicia apăsătoare, lipsită de orice nădejde de a se schimba vreodată ceva în ea. E întunericul singurătăţii în care nu se aşteaptă apariţia vreunei mângâieri. E monotonia veşnicului gol spiritual. Dacă ar fi măcar o tocire nepăsătoare, o moarte spirituală egală cu indiferenţa!

Monotonia, golul, neaşteptarea a nimic nou e însoţită de un urlet continuu al revoltei împotriva ei". (Pr. prof

Dumitru Stăniloae, notă la Sf. Maxim Mărturisitorul.

Epistole)

De dimineaţă, când m-am trezit, am căscat, mi-am scărpinat

bărbăteşte pieptul şi am coborât în papuci, mi-am pus halatul pe mine şi m-am dus la baie, unde am făcut pipi, şi pe urmă am potrivit apa caldă pentru duş. M-am săpunit şi am cântat, aşa cum auzisem că se face, o arie de operă, pe urmă am ieşit şi m-am şters cu un prosop aspru, pe urmă m-am îmbrăcat aşa: chiloţi curaţi, şosete gri închis, la fel ca pantalonii, în sus un pulover gri deschis, direct pe piele, pantofi şi curea negre. Două ouă proaspete am luat din frigider şi le-am spart într-o tigaie cu ulei încins, adică am făcut ochiuri, peste care am ras puţină brânză şi le-am mâncat cu mare poftă, iar pâinea am tăiat-o cu un iatagan adecvat din sertarul de sus. Am spălat farfuria şi tacâmurile, am şters firimiturile şi am pus într-un ibric una ceaşcă de apă, două linguriţe cu vârf de cafea şi una linguriţă rasă de zahăr, ibricul l-am aşezat pe aragaz, la foc mic, din când în când amestecând cu linguriţa. Am pus cafeaua în ceaşcă, am spălat ibricul şi m-am dus în sufragerie. Acolo am dat drumul la radio, de unde am auzit ştirile, în vreme ce beam cafeaua cu sorbituri mici.

Când am terminat, am dus ceaşca la bucătărie şi am spălat-o, am închis radioul şi m-am dus la baie din nou ca să mă spăl pe dinţi. M-am întors în suliagciic, unde mi-am ascuţit creionul pe un şerveţel, apoi ani lu'.it dosarul de lângă mine şi am început să lucrez; era H.M), l. i I. 00

m-am oprit şi am zis gata pentru azi, nu era nicio grabă, mi-am luat geaca pe mine şi o sacoşă şi am coborât să iau pâine. Pe scări m-am căutat în buzunar să văd dacă am mărunt, să nu mă întrebe acolo vânzătoarea, m-am uitat la desenele şi la inscripţiile pe care le făcuseră copiii pe casa scărilor şi am dat din cap dezaprobator. Când am ieşit, a trebuit să mijesc ochii din cauza soarelui, căci era o zi frumoasă de primăvară şi încă prea cald pentru vremea aia, numai că o ploaie n-ar fi stricat, ar mai fi înmuiat puţin praful, mi se pusese un strat de un deget pe pantofi până am ajuns la colţul blocului; la brutărie nu era mare rând, numai vreo trei femei vorbeau, am plătit şi am luat pâinea, am pus-o în sacoşă, am cumpărat în drum spre casă şi o sticlă de apă minerală; până la 12.40 eram înapoi, am descuiat şi mi-am şters bine picioarele, am bătut chiar în preşul de la intrare, pe urmă am lăsat sacoşa jos până mi-am scos geaca şi pe urmă am intrat în bucătărie, am pus la încălzit supa şi m-am dus la baie să mă spăl pe mâini. Când m-am întors, am luat polonicul şi mi-am pus o farfurie de supă, iar între timp am pus să se încălzească felul doi (aveam varză cu carne), cât am sorbit eu supa, s-a încălzit, pe urmă am aşezat în

chiuvetă farfuria adâncă şi lingura şi mi-am pus şi am mâncat varză cu carne şi cu pâine proaspătă şi am băut chiar două pahare de apă minerală, după care am astupat sticla şi am pus-o în frigider şi am spălat vasele murdare şi am şters masa de firimituri şi, când am dat drumul la televizor, începuse emisiunea 1001 auziţii, dar mă enerva, aşa că l-am stins şi am încercat să citesc ceva, m-am uitat prin rafturile bibliotecii, dar pe ce puneam mâna n-aveam niciun chef să citesc, aşa că m-am gândit că mai bine ar fi să ies puţin din casă pe vremea asta şi mi-am luat din nou geaca pe mine, era şi ea tot din piele neagră, şi am coborât, iar afară se făcuse şi mai cald şi ieşiseră copiii de la şcoală. Eu atunci nu m-am dus în staţie la autobuz, am luat-o pe jos spre centru, unde am ajuns nu peste multă vreme. Am intrat prin vreo două librării şi, când am ajuns pe lângă un cinematograf, am văzut că se dădea iarăşi AU thatjazz, de

Bob Fosse, cu Jessica Lange şi nu mai ştiu cum îl cheamă pe actorul din rolul principal, dar parcă seamănă cu

Andrei Serban, şi am luat un bilet, dar a trebuit să mai aştept până la spectacolul următor şi am intrat prin magazinele din jur, de unde mi-am cumpărat o curea nouă pentru ceas; Ia ora potrivită am intrat în sală şi am aşteptat să înceapă şi îmi părea rău că nu am luat un ziar ca să nu mă plictisesc. După ce s-a terminat filmul, afară era foarte frumos, m-am dus la o terasă şi am comandat o bere şi m-am uitat la oamenii care treceau. Am pornit-o înapoi spre casă tot pe jos, dar de data asta am luat-o pe alt drum, prin parc, dar aici nu am stat prea mult pentru că totuşi se făcuse răcoare mai ales din cauza pomilor şi a apei. Am ajuns acasă şi am băgat cheia în yală şi am răsucit-o şi, ce să vezi, uitasem lumina aprinsă în bucătărie, dar nu am stins-o pentru că m-am dus din nou acolo şi am pus o cratiţă de apă la fiert, m-am dus în baie şi am făcut pipi de la bere şi, când m-am întors în bucătărie, am pus nişte paste în apa care fierbea şi pe urmă am căutat brânza în frigider, iar când s-au fiert pastele am scurs apa şi pe ele le-am răsturnat în farfurie şi am ras peste ele nişte brânză, am pus şi puţin unt şi zahăr şi le-am mâncat, iar pe urmă am spălat farfuria şi am spălat şi un măr şi l-am mâncat şi m-am dus în sufragerie. Am ales o carte şi m-am trântit în fotoliu, iar picioarele care mă dureau de la atâta mers le-am pus pe un scăunel în faţă. Am citit aşa nu mai ştiu cât timp, iar de la o vreme mi-am pus chiar şi un disc, doar aşa, ca să fie un fond sonor. Pe urmă, la ora când se dau ştirile, am deschis televizorul

şi m-am uitat, şi m-am uitat şi în continuare la o emisiune economică şi la un film serial din care văzusem cam jumătate dintre episoadele anterioare. După film, mi-am desfăcut un compot şi am mâncat în vreme ce mă uitam la o emisiune pentru conducătorii auto.

Atunci a trebuit să mă duc la baie pentru o treabă mai importantă, iar, când m-am întors la televizor, nu mai era decât o emisiune despre o formaţie pop pe care n-o cunoşteam şi deja se făcuse târziu, aşa că m-am spălat pe dinţi şi am făcut un duş: m-am săpunit cu grijă, după care m-am şters cu forţă. Am îmbrăcat pijamaua şi mi-am pus halatul pe marginea patului să-l am de dimineaţă la îndemână. Am stins lumina, am intrat sub pătură şi după puţină vreme am adormit.

Balerina avea părul roşu, ochi de mărgean, piele de catifea – toată lumea se uita la ea. Cu bănci de plastic cloche-ul rochiei se termina. Era chiar un vals acela care din difuzoare se auzea, iar Balerina se rotea neîncetat, se rotea. Pe mijloc vată de zahăr i se lipea. Din când în când, un copil zbura din poala ei peste Luna Park, recitind: „Lună, tu, stăpân-a mării pe a lumii boltă luneci…" şi se pierdea departe, printre stele, unde se făcea prinţ. Noaptea îşi desfăcea părul ca dintr-un fuior şi acoperea cu el globul ocular a cărui mişcare de revoluţie continua. În vremea aceasta, alţi copii ieşeau din Tunelul Groazei şi se aruncau din mers în poalele Balerinei, învârtind morişti, făcând baloane de săpun… Cei care deveniseră prinţi rătăceau în

Labirintul Oglinzilor, care mai graşi decât Bran, care mai urâţi decât Fernandel, care mergând pe tavan ca Fred

Astaire, căutând ieşirea, unde îi aştepta Buster Keaton dansând cu Bourvil. În leagănele din Roata Uriaşă, adolescenţi se sărutau stângaci pe colţul buzelor. Balerina îşi ţinea mâinile întinse la orizontală, într-un gest graţios, păstrându-şi echilibrul pe marele pinion, se răstignea cu privirea pierdută în luminile reflectoarelor. Când s-a oprit muzica, s-a văzut că erau, de fapt, două Balerine: una care s-a ridicat ca o farfurie zburătoare şi s-a pierdut dincolo de oglinzi, în noapte, alta care a coborât, păşind cu grijă, în Ţara Piticilor şi a cerut un cărucior plin cu floricele de porumb. Aceasta din urmă a mers mai târziu pe plajă şi a adormit.

Şi dormind se scufunda într-o pâclă albă, groasă, era ca o ceaţă, dar mult mai densă, aproape de consistenţa ciorbei de burtă, şi prin ea pluteau bucăţi de carne cu structură geometrică, hălci sângerii se

lipeau între ele, iar ceaţa se întărea şi se subţia, trasă prin tuburi lungi, calcifiată, pe ea se fixau, rotindu-se, fâşiile macre, începeau să tremure, să pulseze, trupul se răsucea în sudoarea îngheţată, înotând, înecându-se, înotând.

Aici cruzimea şi tandreţea îşi lipesc palmele şi se apleacă una în faţa alteia într-un ritual fără sfârşit, japonez, totul se desprinde în fâşii, răsucindu-se, şi se leagă la loc, la fel ca scăriţa de ADN pe care îngerii urcă şi coboară întruna, iar bolovanul pe care-ţi odihneşti capul e chiar capul, iar drumul pe care alergi se roteşte într-o spirală înaltă în jurul punctului de sosire, acolo unde aşteaptă o bucată de pânză pe care scrie FINISH, gata, spiţele se opresc, picioarele ies din ratrape, şampania curge pe feţe şi spuma ei se face noroi, şi pe partea cealaltă a pânzei se vede START, şi iar alergarea disperată în cerc, până când Pegas, îngerul bicicletelor, îşi desface aripile şi într-o secundă se întoarce departe, în copilărie, şi filmul se vede dat înapoi cu repezitorul, şi totul e acolo, la locul lui, în cutia cu indienii de plastic, în liniştea camerei albe, în laptele cald pe care-l înghiţi sărutând şi muşcând sânul rotund, infinit.

Când ceilalţi copii îl întrebau pe Bogdan ce film e seara la televizor, el răspundea Mortul din trăsura goală sau Baba cu chiloţi de tablă. Acum, între picioare i-a crescut o limbă de clopot care bate în dungă pe iţarii lui, şi toate oile îl urmează şi zbiară în extaz „Mândru ciobănel!”. Iar, când se-ntâmplă de strănută, îi urează în cor „Lux, calm şi voluptate, că-s mai bune decât toate!”. Atunci, Bogdan se tolăneşte la umbra fagului, scoate din desagă un fagot şi cântă grav un cântec de înstrăinare. După ce se odihneşte, pleacă mai departe, lângă, talanga, urcă pe o coastă până ajunge la sânul naturii. Acolo suge, suge până goleşte sânul ăsta pe dinăuntru, îl face răcoros şi întunecat ca o biserică.

Intră şi, când dă să se închine la icoane, vede că în locul lor sunt numai nişte cartoane, spânzurate, ca la o expoziţie, din pereţi, de aţe, pe care scrie: „Rezervat pentru bătrâni şi persoane cu copii în braţe”.

Va veni şi la mine să mă fotografieze, aparatul va bate din pleoapă, arătându-şi ochiul albastru şi gol, prin tunelul oglinzilor chipul meu se va prăbuşi, răsturnat, în vasta cameră obscură, voi sta acolo închis, cu genunchii la gură, suflând cuvinte calde în pumni sau, poate, cuvinte porcoase, din când în când, lângă mine va veni un străin, asemenea mie ghemuit cu gambele strânse, şi eu nu voi şti că este

acolo decât după vorbele pe care şi le spune în pumni, şi nici măcar nu voi şti dacă este străin, îi voi spune străinul după numele întunericului care îl înconjoară, şi el îmi va spune mie străinul după depărtarea nesigură pe care o arată căldura trupului meu, vom fi mulţi străini, ghemuiţi cu genunchii la gură în întuneric, atârnând cu capul în jos de plafon, vom fi din ce în ce mai mulţi, un foşnet cald sau, poate, porcos va fi auzit, vom sta nemişcaţi, vom dormi. În memoria ei vom zăcea până când, poate, altcineva, învingându-şi spaima şi sila, va face să treacă pelicula prin reci creuzete, îi va desface spirala în sus, agăţând-o în cleşti, la uscat; şi se va scurge din ea întunericul, şi noi vom fi nişte umbre răsucite în jurul unui ax care nu mai există; apoi şederea noastră va fi luminată, vom fi micşoraţi sau măriţi, după caz, aruncaţi de raza aceea pe plute albe, unduitoare, din nou scufundaţi în lichide cleioase, va fi aceasta revelaţia? va fi această călătorie învinsă de capătul ei?

Dar şi în jurul meu fotografiile se pot risipi pe covor, se pot ridica în castele, şi doar o suflare le poate face să-şi piardă palidul echilibru, să cadă valeţii şi riga şi dama, şi jocul să-şi caute alte chipuri, mai vechi.

Min herze und min Up din wellent scheiden, / din mit ein ander vamt nu mange zit. l Der Up will gerne vehten an die heiden: / se hat iedoch daz herze erweit ein wipl Vor al der werit. daz müet mich iemer sit, l daz şi ein ander niene volgent beide. I mir habent din ougen vil getan ze leide. Igot cine müeze sceiden noch den strit. II Ich wände ledic sân von solher swaerej dö Ich daz kriuze gotes ere n-am. l Ez waere ouch rent, deiz herze als Ich dă waere, / wan daz sân staetekeit im sân verban. llch solte sân ze rente ein lebendic man, /ob ez den tumben willen sân verbaere. l nu sihe Ich wol, daz im ist gar unmaere, / wie ez mir an dem ende süle ergän. II Sit Ich dich, herze, nict wol mac erwenden, /dun wellest mich vil trüreclichen län, l. Se bâte Ich got, daz ei decât rouche senden/

an cine stat, dă man dich wol enpfă. l Owe wie sol ez armen din ergän! / wie torstest cine an solhe not ernenden? / wer sol din dine sorge helfen enden/ mit solhen triuwen, als Ich hän getan?

Nu există decât o limită, şi ei, aruncându-şi unul altuia ocheade prin plasa fileului, nu fac decât să o mute de colo-colo, având impresia că jucătorii se deplasează, dar jocul acesta e mult mai crud decât altele şi nimeni nu-i ştie regulile şi nu poţi întinde mâna sau măcar un deget

prin reţeaua de ochiuri fără ca imediat să fii tras dincolo;

de aceea se feresc şi dansează în jurul acelui punct nupţial, brodează parchetul cu eschive, ştiind că până la urmă unul dintre ei va fi strivit pe ecran (eu ştiu că acela este acolo din veacul vecilor, doar el nu o ştie şi aşteaptă revelaţia, judecata din urmă a peliculei) şi chiar acela va fi câştigătorul, cel stors de puteri şi admirat de spectatoarele plânse, în acordurile reci ale pianinei mecanice, iar învinsul îşi va păstra mai departe carnea şi puterea privirii şi ruşinea împovărată a vieţii, amestecându-se anonim în sala întunecată, spintecată de raza în care bolborosesc fire de praf, amintiri zgâriate, închipuite.

Cum despărţirile înşală totul şi mai ales perspectiva, ei doi ar părea că au luat-o în direcţii opuse, lăsând la mijloc întinderea goală a câmpului (sau poate a timpului), că merg şi se petrece lucrul obişnuit: micşorarea, îndepărtându-se progresiv de punctul iniţial; iar această încetineală a văzului fiind ei înşişi; dar îndeletnicirea lor obişnuită era nemişcarea, când şi când schimbul de vorbe în şoaptă, ca într-o ţiplă subţire, sfâşiată cu un gest larg, lenevos; aşadar, totuşi, rămânând imobili, între umbrele lor se desena un arc din ce în ce mai întins, încordat în toate culorile câmpului (sau poate ale timpului), stăteau în locul acela rupt, rezervat mirării, şi deja nu se mai vedeau unul pe altul, abia vocile lor dacă se întorceau;

pretutindeni câmpul crăpat ridica aburi unduitori în care soarele şovăia, nu ei, nu şi ei; se cuvenea să fie liniştea dinaintea marilor întâlniri, la capătul celălalt al câmpului;

(sau poate) abia tăcerea, singurătatea şi falsul remediu (al timpului) puteau să producă pe neaşteptate un dar.

E ca şi cum în mijlocul camerei ar creşte o cutie uriaşă, legată cu funde roz, înfăşurată în hârtie foşnitoare, o cutie din care ies trenuleţe, păpuşi, maşinuţe, Nu te supăra, frate i, jocul de cuburi, ursuleţi de pluş, iepuraşi de pâslă.

Piticot, Vasilache, petarde. Confetti plutesc în cameră ca în bolurile de sticlă în care, întorcându-le, vezi ningând pe castele. Iar celălalt dar e închis într-un scrin, în foişorul domniţei.

Scrisori

Eliza, o! nebuno, acuma îmi aduc aminte întâmplarea cu tine, de sub nuc, în anii mei zănateci, împrăştiaţi avan, când fiecare noapte era o zi de-un an, şi-ţi scriu că doar te-oi prinde în toane bune şi ne-om aminti-mpreună într-un târziu, deşi o oră mai departe ca asta nu se

poate.

Să pedalez deci iute, trăgând asfalt sub roate. Era în anul una (cred, mie) nouă sute şi zecile, vezi bine, abia erau crescute, când la conac, nurlie, din prav ai apărut, cum

Venera din spuma de mădular în rut, şi în odăi candide picioarele-ai întins, că din sadea boierul rămase biet un ins amorezat şi palid şi iute răssculat. Dintr-un conas de tară tăcuseşi un gealat, mai crud ca însăşi dânsa (cruzimea, vreau să zic), ce îşi tăia în imeza picioarelor portic şi, răsturnată-n perini, el te făcea să gemi, pe tine, priceputa, ce-ai stors matusalemi. O – naintând pe coapse-ţi, cu limba învia un muc de luminare ce-abia mai pâlpâia şi-apoi, în focul negru, adânc, mecanicist, izvoarelor dând vadul, se întorcea, vardist, şi-ţi biciuia rotundul pidosnic cu nesaţ.

Apoi, prinzându-ţi capu-ntre pulpe ca în laţ, jucaţi barbut sub luna însingurat de nouă, şi zarurile toate căděau doar şase-nouă. Erai a mea, zeiţă, şi iute din deism, scăldându-ne alene, plonjam în ondinism. Apoi, în ceasul tainic, spart în bucăţi de prag, venea şi partenerul al treilea, coprofag

(acela 'nalt şi tandru, cu sexul prea subtil, ce din motivu-acesta ajunse scatofil). Dar nucu-acel, Eliza, cum te băteam sub el cu nuci pe sâni! Şi, Doamne, pe sfârcuri, menestrel, cum îţi cântam alene doar melodii turceşti, din care ies şerpoaice încolăcind, burleşti, divinele divane, copaciul, pe noi doi… O, nucul! O, Eliza! O, voi trecute! Goi ne-nfăţişăm acuma, Eliza, la hârtie. Răspunde la scrisoare, de poţi. Tu, băbătie neruşinat de crudă, cu zâmbetu-ngheţat pe buzele celeste săltate la pătrat, ştii bine că-n junie, la fel ca şi acum, te-am adorat în stihuri, te-am adunat din drum, te-am curăţit de pravul din care-ai apărut cum Venera din spuma de mădular în rut.

A doua oară-ţi scriu, Eliza, când în livadă bate briza şi chicotesc pubere-n vii şi nucul face nuci nurlii şi nucile conţine fier. Mai vino să-mi spui dulce: „Herr Filippi, îmi doresc atât să-ţi pun câte-un picior de gât şi să atârn până-n podea, cum face ea, cum face ea. Şi-apoi să mă desfoliezi de danteluţe şi diezi, de clopoţei şi de nylon, de fond de teint, de semiton. Să nu-mi rămână nici parfumul şi, îmbrăcată doar în drumul în care-odat am dispărut cu un vechil şi-un arnăut, să mă deschid ca o lalea, cum face ea, cum face ea. Cântând apoi cu patru membre la clapele unui septembre, ne-om pipăi încet pe organul muzical ce-mpinge orga smulsă cu totul din capelă s-o ficieze o

Cybelă. Şi, dezlegaţi de amănunte, ne vom topi încet, pe puncte, ca untul în choux à la crème, într-un tandem, într-un tandem".

„Nu iubirea uneşte, ci desfrâul. Iubirea desparte întunericul de lumină, apele de uscat, bărbatul de femeia lui.

Dragostea e călătorie. Desfrâul e stare pe loc magnetică, tensionată, penis captivus, la bête à deux dos". (anonim)

Această despărţire, chiar dacă nu e cea din urmă, e ca şi cum ar fi cea din urmă, şi orice despărţire e ca şi cum ar fi ultima, şi orice însingurare are în ea toate singurătăţile şi toate gesturile cunoscute din filmele ruseşti, boje moi, apar batiste, gări, filmul se încheie cu depărtarea vagoanelor pe şină, boje moi, sentimentele se lichefiază, ochii se inflamează, cuvintele se balonează, boje, aici nu există simţul ridicolului, aici se trăieşte de-adevăratelea, ca la o naştere ruperea doare, şi ironia, boje moi, ironia e jeg şi, ca să zic aşa, e incompatibilă.

Tehnica e un sentiment profund, iar tehnica de calcul unul şi mai profund. 010101 urmează după 01010101.

Principiul se află într-o asemănare izbitoare cu Lustorinzipul. Realitatea în bază doi îşi desface sutienul şi mă satisface profund, iar, dacă nu-mi ajunge, şi mai profund.

Cu ea pot să fac ce vrea muşchii mei. Ce vrea muşchii mei? Să fie pregătiţi, să aibă antrenament, să ştie dinainte.

Ei vrea senzaţii prestabilite, ca atunci când îţi iese a doua măsea de minte. Vrea o avanpremieră, o repetiţie generală cu protagonistul jumătate pe scenă, jumătate în sală.

Muşchii mei vrea să ştie exact cum e atunci, cum o să fie în act. Muşchii e curioşi, ei cere, pe puncte: 1) o moarte adevărată şi 2) cu lux de-amănunte.

Tehnica e un sentiment profund, iar tehnica de calcul unul şi mai profund. Lustorinzipul în bază doi îşi desface sutienul şi satisface realitatea. 010101 abia urmează. Cu

01 pot să fac ce vrea muşchii mei, iar, dacă nu-mi ajunge, şi mai profund. Ce vrea muşchii mei? Nici ei nu ştie ce să mai vrea. În fiecare zi le creste-n creier câte-o măsea.

Carnea, la muşchii mei, se face adevărată şi se alintă în foile de hârtie cerată. Muşchii mei acum ştie exact cum e atunci, cum o să fie de fapt. Muşchii e înţelepţi, ei scrie cuvinte: 1) o moarte de lux şi 2) care nu minte.

Nu de moarte mă tem, ci de singurătatea ei. Mă tem că o să vină

Demonul lui Maxwell şi o să ne despartă. Şi îşi va lăsa omul pe mama şi pe tatăl său şi se va uni cu moartea sa şi împreună vor fi una. Şi pe îmbrăţişarea lor va creşte iarbă grasă şi bună, şi acesta va fi Raiul: numai deal şi vale, deal şi vale, ca o saltea erotică. Şi plânsul meu de voluptate o să se-audă, cu vremea, peste ape. Şi cineva o să-mi spună din carte: „Taci, copile, că ţi-oi da două soarte – tinereţe fără de viaţă şi bătrâneţe fără de moarte".

Şi burta Raiului se va despica, şi Teo va naşte singurătatea, şi ea o să-şi pună picioarele pe umerii lui, şi umerii or să se tină doar într-un cui.

Poveste într-o seară, a venit Verde-împărat acasă şi a spus:

— Verde-împărătească, o să fie ziua lui ăla micu'. Ce luăm?

— Să-i luăm o maşinuţă.

— Nt.

— Să-i luăm un trenulet.

— Nt.

— Să-i luăm o săbiuţă.

— Nţ. Femeie, o ureche să-i luăm.

— O ureche să-i luăm, bărbate, dar pe care?

— Să-i luăm o ureche verde.

— Verde să fie.

Şi a dat Verde-împărat sfară în ţară că cine va putea şi-i va aduce o ureche verde pentru Verde-Prinţ acela va căpăta jumătate de împărăţie, iar, de va fi fecioară, ăla micu' o va lua de soţie. Iar, cine se va prinde şi nu va putea, acolo unde-i stau picioarele şi capul îi va şedea.

Au sosit la curtea împăratului fel de fel, dar toţi se codeau să se înfăţişeze înaintea lui. Până la urmă, s-a arătat un măscărici, împopoţonat cu pene şi panglici, cu hainele numai petice din toate culorile şi sulemenit ca alte alea.

— Eu sunt Ghioz-Caraghioz şi o să fac farmece vreme de şapte zile şi şapte nopţi şi după aia o să-i dau micului

Verde-Print o ureche mai verde ca verdele de Lutetia.

A poruncit împăratul să fie lăsat măscăriciul să facă ce-o vrea şi tot omul din împărăţie să-l ajute, de-o putea.

Şi s-a pus Ghioz-Caraghioz pe tot felul de giumbuşlucuri.

Dar mai întâi s-a dus la cuhnie, unde a mâncat bine curechi şi costiţă afumată, pe urmă s-a dus în pimniţă, unde a golit o bute cu vin

de nouă ani şi, la urmă, s-a dus la grajduri, de unde l-a luat pe Nastratin, armăsarul năzdrăvan al împăratului, care-l ajutase pe acesta în tinereţe să omoare balaurul. A încălecat şi p-aci ţi-i drumul.

S-a mai oprit tocmai în primul târg, unde a priponir calul de-o ulucă şi a ieşit la răspântie strigând:

— Eu sunt Ghioz-Caraghioz şi m-am prins că o să-i fac prinţului o ureche mai verde ca verdele de Luteţia, iar, de nu oi putea, acolo unde-mi stau picioarele şi capul îmi va şedea.

Şi, spunând acestea, numai ce făcu o scamatorie şi se puse cu capul în jos şi cu picioarele în sus. S-a strâns lumea ca la comedie. Zi de vară până-n seară a stat Ghioz

— Caraghioz la răscruce şi a făcut fel de fel de măscări.

Seara, caraghiosul s-a dus şi a dezlegat calul şi l-a luat în spinare şi s-a întors aşa, cu Nastratin în cârcă, la curţile împărăteşti. A doua zi a făcut la fel, numai că s-a dus într-un târg mai departe. A treia zi, şi mai departe. Şi tot aşa, pleca dimineaţa călare pe Nastratin şi seara se întorcea cu el în spinare. Se cam mira împăratul, dar nu zicea nimic. Azi aşa, mini aşa, a venit şi a şasea zi şi Ghioz

— Caraghioz s-a întors cu Nastratin în spate din ăl de pe urmă târg de la marginea împărăţiei.

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă, şi a şaptea zi l-a chemat

Verde-împărat la el.

— Ei, ai adus urechea?

— Mărite împărate, o mie de ani sănătate! Roagă Maria

Ta pe Verde-Prinţ să se arate!

A poruncit împăratul să fie chemat Verde-Prinţ. Şi, când a intrat în sala tronului, aşa o lumină verde s-a făcut, de zicea împăratul că e-ntr-un acvariu. Şi lumina venea de la urechea dreaptă a prinţului. Şi a văzut împăratul că e bună lumina aia verde şi a zis:

— Ghioz-Caraghioz, ţi-ai câştigat cinstit jumătate de împărăţie, dar, de-i faci prinţului amândouă urechile verzi, ţi-o dau pe toată.

— Înălţate împărate, zise Ghioz-Caraghioz, eu am încălecat pe împărăţia jumătate şi mi-am luat picioarele la spate ca un iepure cu urechile ţuguiate. Şi acum, încă o dată, sănătate!

Şi a plecat. Şi a rămas împăratul trist, pasămite că acum avea feciorul numai o ureche verde. Şi a dat Verde-împărat sfară în ţară că cine va putea şi-i va aduce încă o ureche verde lui Verde-Prinţ acela va căpăta cealaltă jumătate de împărăţie, iar, de va fi fecioară, ăla micu' o

va lua de soţie. Iar, cine se va prinde şi nu va putea, acolo unde-i stau picioarele şi capul îi va şedea.

Iarăşi au sosit la curte fel de fel şi iarăşi se codeau să se înfăţişeze. Până la urmă, a venit înaintea lui Verde-Împărat o babă bătrână şi urâtă.

— Eu, Mărite, sunt Baba-Colibaba şi mă prind să-i dau micului Verde-Prinţ o ureche mai verde chiar decât aia pe care o are. Şapte zile şi şapte nopţi o să fac farmece.

Şi abia dispăru, că se şi apucă de treabă. Se duse pe islazul de la marginea curţilor împărăteşti şi se apucă să taie ierburi cu un cosor pe care-l ţinea tot timpul la ea. Tăie ea astfel gura-leului, sângele-voinicului, ciuboţica-cucului, mireasa-harapului, cocul-matracucăi, iarba-fiarelor, nasul-cârnului, talpa-iadului şi alte felurite feluri de ierburi şi buruieni de leac. Zi de vară până-n seară tăia şi boscorodea descântece. Noaptea aduna buruienile într-o hrubă şi le punea pe rând într-un cazan mare de tuci care fierbea pe pirostrii drept în mijloc. După ce le punea pe toate în apa de rouă clocotită, se dezbrăca în pielea goală, se ungea cu seu de la un câine, încăleca pe-o mătură şi făcea nişte vrăji cumplite din care nu se înţelegea decât:

„De-o fi de şopârlă mârlă, să-ţi curgă din cur gârlă, de-o fi de şarpe chior, să-ţi curgă din cur fuior". Pe la al treilea cântat al cocoşilor, zbura pe horn peste acareturi, îngrozindu-i de deasupra pe muritori cu chipul ei hidos. Cam încrunta împăratul din sprânceană, că-i speria dobitoacele şi mai ales pe Nastratin, dar n-avea încotro. Azi aşa, mîni aşa, a venit şi a şasea zi şi Baba-Colibaba a adunat ultimul braţ de buruieni.

Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă, şi a şaptea zi a chemat-o
Verde-împărat la el:

— Ei, ai adus urechea?

— Mărite împărate, o mie de ani sănătate! Roagă Maria
Ta pe Verde-Prinţ să se arate!

Şi odată a apărut prinţul. Iar împăratul se credea într-o mie de acvarii puse unul într-altul, aşa de tare îi străluceau lui Verde-Prinţ cele două urechi fosforescente. Şi a zis împăratul către babă:

— Babă-Colibabă, ţi-ai câştigat cinstit cealaltă jumătate de împărăţie, dar, de-l faci pe prinţ verde în întregime, poţi să-l iei de bărbat.

— Înălţate împărate, zise Baba-Colibaba, eu am încălecat pe

împărăţia jumătate şi mi-am luat picioarele la spate ca un iepure cu urechile ţuguiate. Şi acum, încă o dată, sănătate!

Şi a plecat. Trist fusese împăratul când plecase giumbuşlucul, dar mai trist era acuma, când nu-i mai rămăsese nicio jumătate de împărăţie şi ar fi dorit mai mult ca oricând să aibă un fecior verde în întregime. A dat până la urmă sfară în ţară că cine se va găsi, fecioară, să-l facă pe prinţ verde în întregime, nemaiavând împărăţie, va putea să-i fie, numai, soţie.

Dar n-a mai venit nimeni. Au trecut o zi, două, un an, pe urmă nouă. Verde-Impărat îmbătrânise de tot, Verde

— Împărătească nu se mai afla, iar lui Verde-Prinţ urechile îi luminau verde cele două jumătăţi de împărăţie, care de la o vreme erau numai una, căci Ghioz-Caraghioz se însoţise cu Baba-Colibaba.

Într-o zi, cum stăteau Verde-împărat pe un bolovan mai înalt şi Verde-Prinţ pe unul mai mic, iacătă veni către ei o minunăţie de fată, cu păr de aur, cu rochie de borangic şi cu conduri împărăteşti, de nici n-atingeau drumul.

— Eu sunt Gina-Mandolina, le zise ea, fata lui Ghioz

— Caraghioz şi a Babei-Colibaba, şi am venit să-l fac pe prinţ verde de tot, iar, de nu voi putea, acolo unde-mi stau picioarele şi capul să-mi stea.

La început n-au băgat-o în seamă, dar pe urmă i-a spus împăratul:

— Fie, ai la dispoziţie şapte zile şi şapte nopţi. Noi de-acuma suntem oameni bătrâni şi, dacă nu izbuteşti, nu-i nicio pagubă.

— Nu am nevoie de şapte zile şi şapte nopţi, a spus

Gina-Mandolina. Până seara prinţul va fi verde cu totul.

Şi odată a întins mâna după copaci şi a luat o sistră şi a început să cânte: „Împărate luminate, care-n toate ai dreptate, ai ajuns la vama veche şi eşti tot într-o ureche.

Nu o vezi, dar ea te-aude şi începe să asude, picură dintr-însa ceară să te lumineze iară. Eşti o faclă în ureche, lângă vama vieţii, veche, eşti o floare, eşti un crin, eşti parfumul cel mai fin. Şi, ca semn că te iubesc, beizadeaua ţi-nverzesc".

A cânrat Gina-Mandolina din sistră zi de vară până-n seară. Se adunaseră în jurul ei păsările cerului, brazii şi păltinaşii, soarele şi luna s-au întâlnit pentru prima oară ca să o asculte. „Împărate luminate, care-n toate ai dreptate, stai călare pe timpan şi tu zici că-i bolovan,

n-ai ureche, n-ai ureche, pune bani la vama veche, scoate coarne boureşti dacă vrei să-l înverzeşti. Cât te scarpini în popou, am să-ţi fac feciorul nou, am să-l duc în ţări străine, în borcane de măsline măsluite ca să treacă vama veche, pod de apă. Ai să stai în Ţara Verde singur, împărate Verde, sub ciocan, într-o ureche mare, lângă vama veche, muzicală şi oprită, cu nuiele îngrădită, cu nuiele fermecate, împărate, împărate".

Aşa cânta Gina-Mandolina. Ţinându-l de mână pe Verde

— Prinţ, se depărta pe un drum din ce în ce mai verde, luminat de trupul lui. Amândoi erau împănoşaţi numai în aur şi verde, verde şi aur. Se topeau în purpura asfinţitului.

Acum, că şi povestea asta s-a sfârşit, aşa cum toate poveştile se vor sfârşi, cu o nuntă, cu o plecare, trebuie şi eu să mă pregătesc de drum, să las un bilet, să mă îmbrac, până nu va rula între fereastră şi zid genericul, până nu se va aprinde lumina.

Matei.

S-ar putea ca eu să nu am dreptul să-ţi scriu. Să te las măcar pe tine în pace, să te învelesc în plăpumioara bleu, prinsă de cer cu stele şi ace. Să-ţi spun: „Dormi, copilul meu, şi înnoadă-ţi buricu între sicriul de carne al lui mămica şi al lui tăticu', dormi în tăcerea pe care-o vestesc astăzi crinii, dormi ca femeia tăiată în două de

Iosefini!". Şi, între moartea

Adinei şi moartea mea, să nu întind niciun scutec şi nicio acadea, să te joci tot timpul în două pete mari de lumină, pentru tine fanta să nu se deschidă şi întunericui să nu mai vină.

Matei, s-ar putea ca eu să nu am dreptul să-ţi scriu.

Pentru că tu nici nu ştii să citeşti. Pentru că tu n-ai auzit niciodată poveşti. Pentru că tu, Matei, pentru că tu nici nu eşti.

Ioana.

S-ar putea ca eu să nu am dreptul să-ţi scriu. Să te las măcar pe tine în pace, să te învelesc în plăpumioara roz, prinsă de cer cu stele şi ace. Să-ţi spun: „Dormi, copilul meu, şi înnoadă-ţi buricu între sicriul de carne al lui mămica şi al lui tăticu', dormi în tăcerea pe care-o vestesc astăzi crinii, dormi ca femeia tăiată în două de

Iosefini!". Şi, între moartea

Adinei şi moartea mea, să nu întind niciun scutec şi nicio acadea, să te joci tot timpul în două pete mari de lumină, pentru tine fanta să nu se deschidă şi întunericui să nu mai vină.

Ioana, s-ar putea ca eu să nu am dreptul să-ţi scriu.

Pentru că tu nici nu ştii să citeşti. Pentru că tu n-ai auzit niciodată poveşti. Pentru că tu, Ioana, pentru că tu nici nu eşti.

Mi-e din ce în ce mai frică să deschid şifonierul, acolo stau hainele mele, acolo stau mumiile pe care le-am dezbrăcat; ele păstrează urmele altui trup al meu, de ieri sau de săptămâna trecută, ele abia aşteaptă să mă pună să fac gesturile de tandreţe ştiute: să mângâi sfârcurile nasturilor, să-mi lunec mâna peste fermoare; hainele mele aşteaptă în întuneric, în burta de lemn, goale pe dinăuntru şi excitate – sunt ca un harem îmbălsămat, ca o vitrină cu doamne gonflate; mi-e din ce în ce mai greu să deschid şifonierul, stau gol în faţa uşilor mate şi zgârii pe ele cuvinte porcoase, până se scurge din mine toată puterea, toată vlaga se-mbibă în lemn, uşile se deschid de la sine;

În întunericul cald umerii mei caută umeraşul.

(Pentru prima oară, strângându-se, cadrul se rotunjeşte, în bula rămasă la mijlocul ecranului se vede în plan

— Detaliu, pe uşa închisă a şifonierului, litera D. Camera urmăreşte, rând cu rând, poemul scrijelit.)

Desprinderea

Pe când stăteam, în felul meu contemplu, cu ochii-n bagdadia cu păiang, veni la mine, coborând din templu, chiar Beatrice, la principiul yang, şi-mi spuse s-o urmez prin limbi ’nalte să îmi arate-n ceruri un triang. Santa

Maria! ce picioare, ’nealte, avea, de n-atingea nici aburind cărarea care ne ducea în alte prea diafane cercuri ce ne prind în jocul lor de forţe centrifuge şi ne-nvârtesc într-un vertij. Pierind, abia apuc să văd cum dânsa fuge în mult prea sfânta exaltare a desprinderii. În lumea ce ne suge, ne-om întâlni spre a ne centrifuga.

Nea Gică. Prezentare generală

Nea Gică e cel mai mare frizer din lume. Are un metru şaizeci şi doi şi cincizeci şi opt de kilograme. La el s-au tuns cele mai rapide extreme şi cele mai eficace vârfuri. La el s-au bărbierit cei mai graşi tenori. În frizeria lui s-au jucat cele mai lungi partide de şah. (Una, începută acum optzeci şi trei de ani, pe vremea primului Gică, a fost lăsată moştenire şi continuă din tată în fiu.)

Nea Gică e cel mai rapid frizer din lume. El deţine recordul mondial de viteză la tuns plastic şi este triplu campion olimpic la masaj

pe ceafă. Dar specialitatea lui e bărbieritul. Rade orice barbă dintr-o singură mişcare prelungă, învăluită în acolade, aşa cum numai marii artişti sunt în stare să deseneze un portret. Asta e un fel de semnătură a lui, pe care o ţine la vedere, tradusă într-un grafic înrămat.

Relatare despre productivitatea muncii

Nea Gică are şase oglinzi de perete, şase chiuvete, şase scaune de frizer şi niciun angajat. Salonul lui e mereu plin şi scaunele sunt ocupate. Nea Gică trece pe la fiecare şi face, contra cronometru, câte-o mutare. Aşa tunde şi bărbiereşte: de dimineaţa până seara dă simultane şi câştigă fiecare partidă. A studiat toate deschiderile posibile de foarfecă, a învăţat să controleze creştetul, locul cel mai expus la vârtejuri, iar la final, când tabla rămâne aproape goală, reuşeşte să aranjeze piesele astfel încât orice client să plece mulţumit, învins, dar cu fruntea sus.

Despre nea Gică, nebunie şi Vasilescu Dorel

Unii se cred Einstein şi sunt nebuni.

Alţii se cred Napoleon şi sunt şi mai nebuni.

Şi alţii se cred din sticlă şi au grijă să nu se spar;

şi alţii se cred din hârtie şi au grijă să nu ia foc.

Nea Gică e cel mai mare frizer din lume.

Unii se cred doctori, alţii inventatori, şi alţii colonei.

Şi toţi au grijă să-şi ţină stetoscopul de gât şi şurubelniţa în buzunar şi hărţile marcate sub braţ.

Rar, câte unul se crede Vasilescu Dorel.

Unii se cred Socrate şi sunt nebuni.

Alţii se cred Ludovic al paişpelea şi sunt şi mai nebuni.

Dar nea Gică e cel mai mare frizer din lume şi el chiar asta se crede – cel mai mare frizer.

Tunde şi rade la şase scaune simultan şi nu greşeşte niciodată.

El are ochiul ager şi mâinile iuţi.

El are faimă şi precizie.

Câte unul se crede Vasilescu Dorel şi nu are nimic.

Umblă ca hăbăucul şi nu ştie ce înseamnă aia: Vasilescu.

Nea Gică e cel mai mare frizer din lume.

Unii se cred Eminescu şi unele se cred Madame de Pompadour.

Unii se cred salcâmi şi stau în grădină cu ramurile ridicate, aşteptând guguştiucii.

Dacă eşti salcâm, ştii ce să faci.

Dacă eşti şosetă, cauţi un picior să transpiraţi împreună.

Dacă eşti Magna Charta Libertatum, te tragi din soare să nu te scorojească şi ai grijă să nu se aşeze pe tine ciupercile beciurilor.

Dacă eşti Mihai Viteazu, stai tot timpul călare, cu o bardă ridicată spre cer.

Ce te faci însă dacă eşti Vasilescu Dorel şi te crezi chiar Vasilescu Dorel?

Nea Gică e cel mai mare frizer din lume.

La el vin cei mai mari tenori şi cei mai mari fotbalişti.

Ei ştiu că sunt cei mai mari tenori şi scot din când în când batista să se şteargă pe frunte.

Ei ştiu că sunt cei mai mari fotbalişti şi, aşteptând pe bancheta de vinilin, îşi leagă din când în când şireturile.

Printre ei, Vasilescu Dorel are mâinile mult prea lungi.

Şi le frământă, şi le bagă în buzunare.

Nimeni nu ştie că el e Vasilescu. Şi e Dorel.

Sigur pe sine, trecând de la un scaun la altul, nea Gică tunde şi rade.

Şi spală pe cap, şi masează.

Unii se cred Iuri Gagarin şi sunt nebuni.

Alţii se cred Iisus Hristos şi sunt şi mai nebuni.

Nea Gică a scris o carte care se numeşte Vademecum pentru frizeri.

E cel mai mare frizer din lume.

Vasilescu Dorel, în haine cenuşii, aşteaptă la rând, între un fotbalist şi un tenor.

Alergând de la un scaun la altul, nea Gică retează perciuni şi curăţă firele rebele de pe ceafă.

Cel mai bun prieten al omului

Nea Gică e cel mai bun prieten al omului. I se îmbolnăveşte omului nevasta? Vine nea Gică şi omul găseşte o mânecă albă pe care să plângă. Are un copil? înainte să-l scoată din spital, se tunde frumos, cu cărare pe stânga. E

chemat într-o audienţă importantă? Nea Gică îl rade la sânge, cum numai el ştie. Vrea omul să meargă la o nuntă sau la un Revelion? îşi face mai întâi un masaj la nea

Gică, să circule sângele bine şi să nu dea în apoplexie.

Trebuie să plece omul în delegaţie sau să aştepte pe cineva la

aeroport? Nea Gică îi ondulează părul cu foehnul, îi dă volum şi strălucire. Citeşte omul discursul de recepţie la

Academie? Neapărat nea Gică îi potriveşte perciunii şi îi taie părul din nas. Şi din urechi. Şi îi rade firele rebele de pe ceafă. Nea Gică e cel mai bun prieten al omului. De când e mic, omul se învaţă să vină la el, la fiecare început de trimestru. Şi nea Gică îl pregăteşte, aşa cum poate, pentru viaţă: îl spală pe cap, îl piaptănă, îl dă cu pomezi, şi omul pleacă liniştit, cu încredere în sine, cu un sentiment de recunoştinţă fată de nea Gică, cel mai bun şi mai bun prieten al omului.

Compunere liberă

Pe urmă şcolarii se duceau la scoală şi scriau toţi compunerea liberă pe tema cum mi-am petrecut vacanţa de vară din capetele lor cu vârtejuri ieşeau bule ca din Pifuri şi din

Rahanuri bulele se ridicau încet şi loveau globurile galbene spânzurate în clase valul mării este atunci când rotunjeau ei literele cu limba între dinţi furtuna este atunci când învăţătoarea se plimba printre ei şi le spunea spatele drept învăţătoarea se ridică şi ea lovindu-şi cocul de balonase zăduful este atunci când se gândeau şcolarii cu privirea în sus ca să se inspire picioarele lor se bălăngăneau învăţătoarea scotea un călcâi din pantof compunerile erau întotdeauna prea scurte se cereau patru pagini dacă nu însemna că ai avut o vacanţă nefericită spatele drept spunea învăţătoarea uite ai făcut un purcel caietul este oglinda elevului răsăritul este atunci când planşa cu bătălia de la

Posada se umfla de curent elevul de serviciu închidea uşa mai aveţi cinci minute spunea învăţătoarea punea vârful pantofului pe catedră picioarele ei miroseau a motorină de la parchet strângeţi caietele pe rânduri plictiseala este atunci când clopoţelul suna şi cheia de la gât se lovea de nasturii cămăşii pepit

Poezia de dragoste a lui nea Gică

Când eram tânăr, voiam să scriu pentru tine o poezie de dragoste.

Când eram tânăr, când te văzusem în holul acela mare, uitându-te la televizor, într-o mulţime de oameni străini.

Aveai gleznele lipite.

Eram tânăr şi voiam să scriu pentru tine o poezie de dragoste.

Îmi părea rău că nu sunt Eminescu sau măcar Sadoveanu, să-ţi spun, într-o interpretare de neuitat, Sara pe deal.

Era toamnă.

Aveai părul strâns.

Nu te văzusem niciodată cu părul strâns.

Am coborât scările, cu ochii lipiţi de gleznele tale încrucişate, şi n-am avut nici atunci curaj să-ţi spun că te iubesc.

Ştiam că ştii că te privesc.

Am coborât scările şi m-am dus la şcoala profesională.

Voiam să învăţ pentru tine cele mai complicate coafuri.

Voiam să inventez o pieptănătură unică, una care să exprime toată dragostea mea.

Ştiam că ştii că te privesc.

Era toamnă.

După aceea, seara, la radio, l-am ascultat pe Nicu Alifantis cântând

„A venit, a venit toamna".

Cânta în clădirea în care ne aflaserăm mai devreme împreună.

Cel mai mult şi mai mult mi-aş fi dorit să-mi acoperi inima cu părul tău.

Şi circulaţia pulmonară să se îmbibe de mirosul lui.

Habar n-aveam cum îţi miroase părul.

Dar aş fi vrut ca inima să-mi pompeze pe urmă până în vârful unghiilor aroma şamponului tău.

Când eram tânăr, era toamnă.

Ştiam că ştii că te privesc.

Şi am plecat ca prostul să învăţ să fac bucle (un obicei al meu nenorocit de a complica lucrurile), în loc să vin la tine şi să-ţi spun te iubesc.

Iar gleznele tale erau atât de lipite.

Comentariu sceptic la poezia de dragoste a lui nea Gică

Poate nu astea sunt exact cuvintele în care gândea nea

Gică. El e cel mai mare frizer din lume şi ştie cum miroase orice păr, indiferent de distanţa de la care îl priveşte, numai aşa, după luciu. Nea Gică n-a auzit niciodată vocea lui Sadoveanu spunând Sara pe deal şi, chiar dacă o fi auzit-o, demult, în clasele primare, a uitat-o. El e cel mai mare frizer din lume şi nu are sentimentul toamnei decât după cârdurile de copii pe care îi tunde înainte de

15 septembrie. Ce bucium? Ce săteni cu coasa-n spinare?

Nicio coasă. Numai briciul şi foarfecă. Ce salcâm? Numai neoane

şi oglinzi. Ce toacă? Numai pieptănul bătut de marginea chiuvetei ca să se scuture mătreaţa. Numai dragostea fusese odată aceeaşi. Ori poate că nu? Doar aşteptarea respira odinioară la fel. Nea Gică e cel mai mare frizer din lume. El n-a avut niciodată de ce să observe nişte glezne odihnitoare de femeie. Şi, chiar dacă le-a văzut, asta a fost demult, înainte de şcoala profesională. Şi le-a uitat.

Ochelarii

Cel mai greu de îndurat sunt ochelarii. Nu ai lui. Nea

Gică are încă vederea bună. Ochelarii câte unui client care nu îi pune în buzunar, ci îi uită pe marginea mesei.

Ochelarii aceia sunt parcă urma unui mort. Lui nea Gică îi e teamă de ochelarii uitaţi. Le dă roată ziua întreagă, hipnotizat de privirile lor goale, sperând că tenorul acela

Fireşte că nimeni nu poate fi îngropat cu ochelari. Şi nici să-i dai de pomană nu se poate. Niciodată nu se ştie ce se întâmplă cu ochelarii celor ce mor. Sunt lăsaţi prin sertare sau, în cazul câte unui om de vază, deputat sau istoric, familia amenajează în casă un colţ al lui, şi acolo îşi au locul şi ochelarii, printre teancurile de hârtie rânduite frumos, stilourile, cărţile favorite şi pipa celui defunct.

(fotbaliştii nu poartă ochelari) se va întoarce să-i ia. Niciodată însă nimeni nu s-a întors la nea Gică să-şi ia înapoi ochelarii. El i-a pus mai înth prin sertare, apoi, după ce acestea s-au umplut, a cumpărat un dulap special pentru ei, de fapt, un fişet de tablă cu trei canaturi: într-o parte îşi ţinea halatele albe, iar în celelalte aruncase una peste alta zeci de perechi de ochelari, ba poate chiar sute. De fiecare dată când deschidea uşa fişetului ca să mai arunce acolo o pereche, lui nea Gică i se făcea frică. Era ca un fel de Auschwitz tot mormanul acela de ochelari, i se părea că toţi clienţii lui sunt morţi, şi morţii aceia îl privesc prin ochelarii uitaţi. Însă morţii reveneau în frizerie după câteva săptămâni, cu alte rame pe nas, şi nimeni nu amintea de perechea rămasă, ca despre un lucru ruşinos, ca despre un lucru pe care se cuvine doar să-l arunci într-un fişet de tablă, într-o cămăruţă din spatele frizeriei.

Nopţile frizeriei

Relatare de la faţa locului

Nea Gică nu doarme niciodată.

Seara, după ce închide, mătură părul, îşi curăţă instrumentele, şterge oglinzile, spală ştergarele şi pe urmă se odihneşte puţin, cu

mâinile încrucişate pe burtică, rotindu-şi unul în jurul celuilalt degetele mari. După ce s-a întunecat bine, el trece în spate şi aprinde neoanele coaforului clandestin.

Nea Gică e cel mai clandestin coafor din lume.

Are şase scaune normale şi şase cu cască.

La miezul nopţii, în rochii de lamé, cu spatele gol, fumând din ţigarete lungi, cu ochii strălucind de beladonă, vin la nea Gică să le coafeze soţiile de fotbalişti şi de tenori.

Atunci, el le rulează leni mănuşile de catifea, ciorapii li-i rulează de pe pulpe şi, strepezind în dinţi fermoare, înduioşează noaptea cu albeaţa pielii lor.

Nea Gică nu coafează mai mult de şase soţii într-o noapte.

Însă ce coafuri!

Cochilii logaritmice în toate culorile curcubeului.

Pagode sprijinindu-şi visele unul de altul.

Turnuri care îşi telescopează singurătatea ca un ochean.

Cele mai complicate coafuri din lume se fac la nea Gică.

Ce se vede prin ocheanul întors.

Cele mai goale, cele mai albe, cele mai strălucitoare soţii de fotbalişti şi de tenori stau noaptea în scaunele coaforului clandestin.

În jurul părului lor pluteşte o aură zemoasă de Nu-mă-uita.

Ca să le poată pieptăna, cel mai clandestin coafor din lume trebuie să descojească portocala.

şi să o rupă în felii.

Nea Gică trece pe rând pe la cele şase scaune, mestecând felii de portocală albastră şi exercitându-şi dexteritatea exuviabilă.

După aceea, trimite soţiile la cască, de unde ele ies cu aura întreagă, refăcută.

În zori, când cearcănele lor coboară dincolo de sâni, soţiile de fotbalişti şi de tenori plonjează iarăşi în mătase şi, plutind, se-ndreaptă spre ieşire.

Ca o eşarfă ucigaşă, le-mbracă până-n cap (de la călcâie)

Iz de fixativ.

Ce nu ştie nea Gică.

Ce visează pagodele din poezia Nopţile frizeriei

Patru fecioare poartă pe străzile Romei o litieră însângerată. În ea se află o ureche de doi metri, cu un dezvoltat simţ olfactiv. E inspectorul imperial însărcinat cu detectarea mirosurilor interzise.

Crampoanele fetelor se înfig iute-iute, cu paşi mici, în praful până la glezne. Din petele de sânge căzute răsar urechiuşe zuvelcate, pe care mulţimea protestatară le striveşte însă imediat. Inspectorul se îndreaptă spre o tavernă, unde, printre mercenari transpiraţi, negustori de sclave şi boemi carthaginezi, nea Gică fricţionează picioarele Claudiei. La colţ, se dovedeşte că demonstranţii nu aveau nimic cu inspectorul şi că, de fapt, erau galeria Rapidului.

Când nea Gică depăşeşte o anumită frecvenţă, Claudia începe să cotcodăcească şi scoate de sub aripă o plăcuţă cu RETRAS GARAJ. Atunci coboară în tavernă şi inspectorul imperial însărcinat cu detectarea mirosurilor interzise.

Descinde din litieră, flop, pleosc, şi spune: „Aici tropăie feromonii. Mirosul trepidaţiei lor mi-a zgâlţâit încă de la

Colosseum balustrada scăriţei. Inalt-prea-sinestezia mea este revoltată. Arestati-l!”

Cu bărbile fluturând în fumul tavernei, fecioarele se îndreaptă către nea Gică. Nea Gică deditur, gallinae proiiciuntur. Afară se aude tropăitul demosului asexuat şi urletul: „Rapidul! Rapidul!”

Ce nu ştie nea Gică

Oare asta e dragoste?

Răsăritul acesta îşi va schimba vreodată culorile?

(La terre est bleue comme une orange)

Un bărbat fumează pe balcon.

La o mie şase sute de metri de el, în diagonală, peste blocuri, o femeie se răsuceşte încă în aşternut.

Oare asta e dragoste?

Călcâiele ei cu pielea subţire, încreţită.

Părul ei aspru.

Mâinile palide.

Bărbatul nu a văzut-o niciodată înfăşurându-şi spre dimineaţă picioarele în pulover, însă îşi aminteşte respiraţia ei dinainte de a se trezi.

Visele ei.

Oare asta e dragoste?

Răsăritul acesta îşi va schimba culorile.

El va juma.

Hanoi

Din ciclul Anotimpurile

Primăvara nu se cunoaşte după ghiocei. Şi nici după rândunele sau după berze, primăvara nu se cunoaşte după mugurii de salcâm şi nici după florile de cireş, primăvara nu se cunoaşte niciodată după niciun fel de zambile.

Ea vine odată cu primul căţeluş. Nu se ştie dacă îl aduce vreun şcolar în geantă, dacă se strecoară el singur pe uşă sau se coagulează din ghemotoacele de păr împrăştiate prin colţuri. De cele mai multe ori e cafeniu şi are o pată albă pe un ochi şi pe urechea opusă. Tremură de frica pantofilor, acele animale urât mirositoare, câteodată chiar dureroase.

Îl cheamă Hanoi.

Bea lapte migdalat dintr-un castron pentru spumă de ras.

De dimineaţa până seara, Hanoi se tăvăleşte prin păr, se freacă de pantalonii lui nea Gică şi aşa mai departe.

Astfel ia naştere electricitatea.

Ea se concretizează într-o minge albăstruie, cu iz pregnant de citrice. Hanoi o latră şi o amuşină, dând repede-repede din codiţă. Dacă nu l-ar pişcă, ar încerca s-o ţină cu lăbuţele şi s-o ronţăie. Fireşte că electricitatea e frumoasă, dar apare întotdeauna când te aştepţi mai puţin. În plus, e şi foarte fragilă. Nu trebuie decât ca fotbaliştii să se apropie de ea la mai puţin de o lungime de pieptăn ca să dispară.

Hanoi se răzbună cum poate.

Celor care distrug electricitatea le roade şireturile, dacă sunt fotbalişti, sau le umezeşte pantofii de lac, dacă sunt tenori.

Sfârşitul primăverii vine şi el pe neaşteptate.

Când Pastele s-a depărtat la mai mult de o deschizătură de foarfecă, un client îşi uită întotdeauna ochelarii. Picotind sub lentilele lor, Hanoi se aprinde instantaneu. E atât de uscat de dragostea tuturor, că abia apucă să scâncească o dată şi Ziua Copilului îl ridică la cer, atârnat de patru baloane albastre.

Fie numele meu Frizerie

Numele meu poate să fie oricare.

O femeie merge dimineaţa la serviciu şi îşi trece mâna prin păr.

Numele meu nu trebuie neapărat să fie nea Gică.

O văd prin vitrina frizeriei, stau în al patrulea scaun şi, privind în oglindă, o zăresc traversând numele frizeriei.

FRIZERIE.

O femeie merge dimineaţa, fumez.

Numele ei poate să fie oricare.

Numele meu traversează tunsorile clienţilor şi coafurile nocturne ale doamnelor lor.

Dacă ea ar întoarce capul spre vitrină şi ar citi

FRIZERIE, dincolo nu ar zări decât o umbră, un contur neatent şi ar trece grăbită mai departe.

Numele ei şi numele meu ar putea să fie oricare.

De ce nu putrezeşte părul

Pentru că se cuvine să lase omul în urma lui ceva, un lucru atât de sincer, încât să nu fie câtuşi de puţin muncit, care vine dinlăuntrul lui şi se zbârleste la orice adiere de frică sau de iubire.

Şi pentru că ostroavele seboreice din care se hrăneşte nu sunt altceva decât bule de singurătate, ridicându-se tremurat din sufletul fotbalistului sau al tenorului.

Pentru că, după moartea lui nea Gică, părul mai creşte puţin, dovedindu-şi astfel independenţa, arătând că viaţa lui paralelă e puţin decalată, la fel ca sunetul unei transmisiuni prin satelit.

Lecţia de anatomie

Bicepsul este un muşchi important. Adevăraţii bărbaţi se cunosc după bicepşi.

Tricepsul este la fel de însemnat, iar deltoizii se cuvine să formeze o cută.

Marele dorsal ţine umerii drepţi.

Pectoralii bombează cămăşile, şi abdominalii, despărţiţi de canale, captează privirile.

Cei mai dezvoltaţi muşchi ai lui nea Gică sunt muşchii piloerectori. Pentru că ei se încordează la orice adiere de frică sau de iubire. Pentru că ei se contractă când vede o pereche de ochelari sau când Hanoi se freacă de pantaloni sau când jarul ţigării ajunge aproape de filtru.

Bicepsul este un muşchi important. Însă cele mai mari greutăţi nea Gică le-a ridicat în vârful firişoarelor de păr pe care le simţea zburlindu-i-se pe ceafă. Umerii lui sunt uşor căzuţi, dar imponderabila povară a duioşiei ar fi strivit de mult hălcile macre.

Cea mai eficientă armă a lui nea Gică e pielea de găină.

Cu ea s-a apărat de fierul fişetului, cu ea a biruit cojile spongioase ale portocalelor, ea l-a ajutat să administreze imperiul închipuit al singurătăţii.

Tricepsul contează mult, iar pectoralii bombează cămăşile.

Dar, dimineaţa, după ce pleacă soţiile de fotbalişti şi de tenori, nea Gică mângâie vinilinul şi cântă la pieptăn Lucy in the Sky with Diamonds.

Muşchii piloerectori alunecă printre mandarini, se freacă de călueşei şi izbesc turniceţii, care încep să se rotească.

Astfel ia naştere electricitatea. Şi, desprinzându-se dintr-o ramură a ei, la orizont începe să cristalizeze lumina.

Răsăritul

Acolo unde nimeni nu mă aşteaptă şi chiar dacă m-ar aştepta, unde cerul are culoarea complementară şi nimeni nu are voie să fumeze, acolo, printre marile dune de păr, se plimbă Vasilescu Dorel cu o canistră în spate. Cu o mână pompează şi cu cealaltă ţine furtunul în jos, desenează cu el opturi şi esuri. De la distanţă, pare un deratizor venit să execute micii dăunători ascunşi în smocurile, în movilitele, în deşertul de păr întins cât vezi cu ochii. Silueta lui cenuşie pare ea însăşi, la orizont, o insectă ridicată pe picioarele din spate, care îşi curăţă trompa ieşită din burtă. Vasilescu Dorel merge cu pasul mecanic, uşor şchiopătat, al semănătorilor.

Pompează şi stropeşte totul de jur-împrejur. Şi, odată cu el, prin canalul pe care îl sapă, se apropie lumina strălucitoare a răsăritului. Acolo unde nimeni nu mă aşteaptă şi chiar dacă m-ar aştepta, unde o femeie visează, îngropată sub nisipurile mişcătoare ale părului măcinat, Vasilescu Dorel lasă în urmă o brazdă portocalie, o cărare de cer.

Întâmpinarea hippioţilor

Anotimp

La graniţa dintre nisip şi mare se desăvârşea, privită printre pleoape, o vară morganatică. De o parte, minorii deşertau găletuşe la picioarele sopranelor, de cealaltă, se construiau castele din păr, protejate sub marile clopote verzi ale întunericului, în şezlongul dungat, nea Gică aştepta hippioţii.

Dar ei dormeau, înfăşuraţi prodigios în liniştea mării. La marginea serii, cel mai mare frizer aprindea ţigară după ţigară. „Vin hippioţii!” strigau copiii, şi nămolul curgea de pe ei, îndulcit de transpiraţie. „Vin hippioţii!” cântau corurile de sclavi ai pigmentului, zornăindu-şi brăţările de argint. Lumina se îngroşase şi, dincolo de ea, nu era decât răşina aromată a singurătăţii. Şi dincoace nu se împlinea

decât aşteptarea, ca o ultimă graţie oferită iubirii.

„Vin hippioţii!" cântau alămurile fanfarei, cu vestoanele descheiate până la brâu. Însă ei, în adâncuri, se legănau ca nişte limbi de clopot, ei, hippioţii, tremurau înfipţi în sfeşnicul nadirului ca nişte luminări întunecate. Stăteau, patru, sprijiniţi de răcoarea halucinată a depărtării.

Discursul de recepţie la puşcărie al lui nea Gică

Eu nu doresc să am urmaşi.

Urmaşii îţi suflă în ceafă, ceea ce e, dacă nu pidosnic, cel puţin scârbos.

Urmaşii te calcă pe călcâie.

Calfele sunt contigue cu ucenicii.

Ucenicii seamănă cu femeile.

Ei vor mereu să facă să dureze.

Eu, nea Gică, am înălţat un monument mai efemer ca aeru.

Eu, nea Gică, omul care taie ceea ce creşte

(mai puţin unghiile), am dat mereu simultane.

Eu, nea Gică, omul care tunde, rade şi frizează la şase scaune, am luptat întotdeauna cu timpul, pe care l-am iubit ca pe un muşteriu, şi am măturat eternitatea, adică tot ce nu putrezeşte şi se adună în ghemotoace, în movilite şi apoi în lanţuri de coline, adică părul.

Părul este marele duşman al omenirii.

Pentru că îi intră în ochi.

Pentru că înfundă canalele de scurgere şi nu lasă apa să treacă.

Pentru că îşi strecoară firele chiar şi în cel mai tandru sărut şi îi face pe îndrăgostiţi să îşi pigulească limba cu a şi să se sârbească de propria lor iubire.

De aceea, sacrificându-mă, eu, nea Gică, omul care iubeşte tot ceea ce creste

(mai puţin unghiile şi părul), frizerul care dă simultane, am ucis ucenicii, pentru că ei vor să repete ceea ce nu se poate repeta, adică efemerul.

Sub cupola circului

Linişte, a strigat nea Gică. Şi atunci tobele au început să bată din ce în ce mai repede şi s-a stins lumina, numai pe halatul lui a rămas un spot concentrat.

Linişte, a strigat nea Gică, Am să tund acum omul cu un singur fir de păr, şi li s-a pus la toţi un nod în gât, îl urmăreau cu capetele date

pe spate cum evoluează pe firul întins, cum îşi ţine echilibrul cu foarfecă într-o mână şi cu pieptănul în cealaltă, cum dansează, cum face şpagatul şi sfoara, cum spală, şterge şi ondulează firul de păr.

Îşi ţineau respiraţia pentru că jos nu era decât mozaicul rece, fără nicio plasă de siguranţă, şi nea Gică ţinea pe vârful nasului o sticluţă de after-shave pe care aşezase o perie de păr pe care sprijinise briciul.

Era cel mai mare frizer din lume şi se vedea cât de colo că nu-i e frică de înălţime, era linişte, linişte de tot, nu se auzea decât pieptănul lui de-a lungul firului de păr şi foarfecă tac-tac, iar la sfârşit, când a luat şervetul şi l-a scuturat şi când a spus să vă fie de bine, toată frizeria a răsunat de aplauze, şi clientul a plecat cu ochii înlăcrimaţi.

Zirkus macht frei îmbrăcaţi în costumele lor vărgate, cu numere în dreptul inimii, deţinuţii se plimbă prin curtea închisorii. Merg în cerc, zornăindu-şi lanţurile, unii cu ochii în lacrimi, iar alţii cu ochii-n nisip. De glezne poartă, în loc de ghiulele, mingi de fotbal, pline cu păr. îi păzeşte, privindu-i prin hublou, leul de la M.G.M. Cu biciul într-o mână şi cu o ţepuşă în cealaltă, nea Gică stă în centrul cercului şi dirijează circulaţia deţinuţilor în natură. îi pune să facă giumbuşlucuri – să sară prin foc, să se legene pe scândura aşezată pe un butoi –, dar marea atracţie rămâne recidivistul pe care îl obligă să deschidă fălcile ca să fixeze între ele un bigudiu. Când numărul acesta se termină, se şterge şi ultima cifră de pe displayul din dreptul inimii lui nea

Gică. Din turnul de veghe, mână în mână, ca muncitorul şi colhoznica, Vasilescu Dorel şi Vera Muhina strigă apelul de seară, distribuţia.

Poliţia secretă caută secretul succesului îmbrăcate în haine lungi de piele, sub streşini stau patru fecioare hirsute. Şi-au prins bărbile în cordon, peste talie, să nu se ude prea tare. Plouă. În borurile pălăriilor lor.

Molliensia Sphenops şi Hiphessobrycon Innesii se dedau la dansuri erotice. Cele patru fecioare, aspirante la rangul de comisar, veghează în întuneric vitrina frizeriei.

Se aude un motor, apoi prin faţa lor trece o dorinţă nemărturisită, la volanul unui Citroën arămiu. În continuare, plouă.

Cele patru fecioare vorbesc în micile emiţătoare pe care le-au ascuns în pipe. Îşi pipăie la centiron pistolul şi intră în frizerie, zăngănind deasupra uşii clopoţelul. (Se numesc, firește, Cornelia,

Cornelia, Cornelia şi Cornelia.)

Cornelia se întoarce şi rămâne de pază la ieşire.

Cornelia şi Cornelia se postează de o parte şi de alta a uşii ce dă spre spatele frizeriei, în vreme ce Cornelia cotrobăie prin sertare, aruncând pe jos piepteni, foarfece, prosoape.

Cornelia şi Cornelia sparg uşa, intră în jungla albastră a unei singurătăţi luxuriante şi găsesc un fişet de tablă vopsit în infatigabila culoare lovitură-de-ciocan.

Afară, în noapte, Cornelia supraveghează ploaia. Molliensia

Sphenops şi Hiphessobrycon Innesii se aleargă în jurul calotei ude.

Cornelia continuă să răvăşească sertare, după care începe să taie vinilinul, să scoată buretul din scaune.

În faţa lacătului, Cornelia şi Cornelia se privesc semnificativ, apoi Cornelia extrage pistolul şi trage. La picioarele lor se scurge o movilă de ochelari.

Corneliei i se pare că aude ceva şi face doi paşi. Nu era decât un burlan desprins.

Cornelia ridică o pereche de rame aurii cu dioptria – 1, 5.

Mâinile Corneliei scotocesc printre sticluţe cu loţiuni, găsesc certificatul de garanţie al unui uscător de păr şi se bucură pentru moment, apoi îl aruncă într-o chiuvetă.

Cornelia calcă pe lentile şi deschide cealaltă uşă a fişetului. Controlează buzunarele halatelor, flutură şervetele împăturite şi le lasă să cadă peste ochelari.

Cornelia a ajuns la deşurubarea oglinzilor din perete. Le scoate pe rând, rupe afişele cu reclame de after-shave, aruncă graficul înrămat, mută dulăpioarele îmbrăcate în melamină şi începe să demonteze bateriile chiuvetelor.

Apa curge şuvoaie pe Cornelia. Înjurând, ea îşi stoarce barba, după care scoate dintr-un buzunar interior un pliculeţ şi presară pe borul pălăriei hrană concentrată pentru Molliensia Sphenops şi Hiphessobrycon Innesii.

Cornelia şi Cornelia descoperă în spatele fişetului uşa secretă către cel mai clandestin coafor. O cheamă pe

Cornelia şi aceasta repetă operaţiunile de căutare din frizerie. Durează mai puţin, datorită dexterităţii dobândite.

Cornelia, Cornelia şi Cornelia ies. Cornelia le întreabă din priviri.

Nimic, dau ele din umeri şi pleacă prin ploaie.

Farurile unui Renault le mătură o clipă siluetele grăbite.

Dorinţa nemărturisită schimbă viteza şi trece pe lângă ele.

Cornelia, Cornelia, Cornelia şi Cornelia se topesc în întuneric. Hiphessobrycon Innesii, din ce în ce mai mic, tăvălindu-se în fosforescenţa congenitală, aleargă în jurul calotei, mult după ce Molliensia Sphenops, luată de val, a căzut într-o rigolă.

Pijamale

Nea Gică are nişte pijamale foarte frumoase. Cu dungi late – bleu şi albastru. Pe ele sunt desenaţi fel de fel de baistruci, miţifize, jumenei sau popilaci. Nea Gică e foarte mândru de pijamalele lui. Nu le-a purtat pentru că el nu doarme niciodată, însă din când în când le scoate din ţiplă şi le întinde pe pat. Mângâie uşor cu arătătorul contururile ciciliciilor şi ale bizibuţelor şi ale rizişorilor. Sărută gigelinele, apoi împachetează iar pijamalele, cu grijă să le îndoaie exact la marginea dungilor bleu şi albastre, bleu şi albastre, bleu şi albastre.

Vară indiană

Indienii erau vopsiţi foarte frumos şi aveau pene în păr.

Din cauza căldurii, transpirau abundent, însă cântau mai departe cu însufleţire, urmărindu-l pe Joe Dassin îndeaproape. Dragostea, desigur, murise. Era foarte cald, o toamnă toridă, şi corul indienilor îndrăgostiţi murmura ceva despre iubirea care se mai prelungeşte puţin, despre vara care parcă nu vrea să se termine. Deghizat în John

Wayne, nea Gică se sprijinise de canatul uşii, prinzându-şi cotul în palmă. A venit, a venit toamna cânta corul indienilor, Dragostea ecuo lună mai mare. Culorile se scurgeau pe ei amestecate, în pârâiaşe subţiri, Joe Dassin se auzea cu paraziţi, iar, în pletele soioase ale sălbaticilor, penele tremurau de emoţie ca la prima întâlnire. Când au terminat de cântat, nea Gică i-a tuns pe toţi cu pistolul. Şuierând, gloanţele lui le-au retezat părul la baza urechii. Era cel mai mare cowboy din lume şi aflase că până şi vara indiană se va sfârşi.

Liziera

Din ciclul Anotimpurile

Nea Gică tare mult şi-ar fi dorit o maşină. Dar nu ca să se plimbe. Unde să meargă el? Ar fi vrut să stea însă în maşina parcată la liziera unei păduri, în vreme ce plouă, cu motorul pornit, şi o femeie să-şi ţină capul pe umărul lui, pe sacoul de tweed. Femeia să plângă, să-i curgă

lacrimile, să i se înroşească puţin ochii şi vârful nasului, dar nu dizgraţios, iar pe parbriz, la fel ca plânsul ei, să se prelingă ploaia.

Nea Gică să îi pună palma peste mână şi să îi simtă printre degete batista, nea Gică să-i sărute fruntea, pleoapele, să ştie ce înseamnă asta

— Despărţire –, nea Gică ambalând motorul ca să fie cald să vadă geamurile laterale

— Mai mult în partea ei – cum se-aburesc.

Apoi, când el o mângâie pe păr, ei să-i alunece baticul de mătase şi să plângă, să fie o femeie în maşină, care se uită înainte, pe şosea, pantofii ei să aibă prinşi de tocuri frunze şi fulgarinul bej puţin noroi pe poale.

La radio să se audă un tango, din când în când, să fie ştiri din tară, despre trafic, să bată vântul.

Când ştergătoarele pornesc, să fie ceată.

Ei doi să stea acolo, ea plângând, cu o şuviţă prinsă-n tetieră şi cu baticul calm ca un colan.

Ar fi ca într-un film ei împreună, desigur, franţuzesc.

Într-un târziu, nea Gică şi-ar aprinde o ţigară şi ar porni încet, şi ea, plângând, şi-ar ţine mai departe capul pe umărul sacoului de tweed.

Aşa ar fi dorit cândva nea Gică.

Să aibă o maşină şi să plouă.

Să se audă fâşâitul pe şosea.

Stadionul

Nea Gică stă la peluză şi se uită la Vasilescu Dorel. Vasilescu

Dorel are o cămaşă cadrilată, cu mânecile suflecate, o pereche de pantaloni albaştri de salopetă şi tenişi. Ţine de coarne o maşină electrică şi lasă în urma lui o dâră de iarbă.

Pe zgură se antrenează Rapidul.

O fată îşi ia elan şi sare la groapa cu nisip.

Nea Gică stă în tribune, chiar sub tabela de marcaj, se uită cum tunde Vasilescu Dorel firul ierbii şi cum trage

Rapidul la firul ierbii imediat ce şi-a făcut turele, cum se întinde pe firul ierbii cu faţa în sus şi respiră adânc şi trage cu ochiul, tot la firul ierbii, către fata care iese din groapa cu nisip şi se duce la groapa cu furnici.

Nea Gică stă şi se uită la Vasilescu Dorel. Şi Vasilescu

Dorel adună firul ierbii în grămăjoare şi îl pune în saci, trasează

terenul şi pe urmă se duce la groapa cu furnici, aruncă restul de var peste ele şi merge la vestiare.

Nea Gică vede cum Rapidul îşi ia capul din punctul de la unsprezece metri şi îşi bălăngăne picioarele pe marginea gropii cu nisip, aude cum scârţâie poarta când se deschide şi trece prin ea, albă, regina de la groapa cu furnici, apasă pe comutator şi instalaţia de nocturnă luceşte frumos din cei patru stâlpi.

Lui nea Gică îi sclipesc ochii de încântare, îşi mută privirile de la groapa cu nisip la firul ierbii şi firul ierbii creşte rapid, acoperă genunchii şi mijlocelul şi ţâţişoarele reginei, şi nea Gică vede de sus, de la peluză, cum doar creştetul ei alb rămâne, ca un punct de la unsprezece metri, către care se îndreaptă, luându-şi inima însângerată în dinţi, Rapidul, înotând pe sub firul ierbii, cu labele lui negre şi mari, de scafandru.

Ce se vede prin ocheanul întors

Ce să se vadă? Se vede nea Gică la umbra unui copac, îmbrăcat în halat alb, rotofei şi umil. În depărtare, pe dealuri, trec săteni cu coasa-n spinare. În apropiere, o soprană cântă Dragă m-aştepţi tu pe mine. Nea Gică adoarme instantaneu. Alunecă spre pod, căutând-o pe

Lucy, urcă în taxiuri împreună cu cei cincizeci de poliţişti, coboară printre hamali de plastic şi îşi face singur cu ochiul în oglinzile lor. Cerul sclipeşte ca un blitz reflectat de Koh-y-Noor. Şi nea Gică ajunge într-o fâşie de nor.

Trage perdeaua cu stele şi lună pentru păsărelele de la cuiburi. Noapte bună! Oh, astfel de frizerie, cine pe ea n-ar da fata şi zece grame de împărăţie!

Nea Gică pe urmele lui Edith Piaf

Rien de rien, non, je ne regrette rien.

Nici dimineţile în care îmi beau cafeaua pe scaunul meu favorit, al patrulea de la uşă, nici măiestria mâinilor mele şi agerimea ochiului, nici măcar gestul sigur cu care scutur şervetele albe, întinzându-le în aer şi făcându-le să pocnească.

Rien de rien.

Nu regret trecutul, înverşunarea mea de a învăţa o meserie (şi nu oricare) până la capătul capătului, tenacitatea, umilinţa, scrâşnetul dinţilor sub zâmbetul în permanenţă amabil, durerea.

Rien. Je ne regrette rien de rien.

„Monotonia, golul, neaşteptarea a nimic nou”.

Iubirea?

O vorbă de dânşii inventată.

De fotbalişti.

De tenori.

Rien de rien, non, je ne regrette rien.

Pe al patrulea scaun stau învelit în singurătatea mea ca un vierme bătrân care nu mai poate să iasă odată din gogoaşa de păr şi să zboare. Şi nici nu vrea.

Je ne regrette rien.

Sunt cel mai mare frizer din lume. Ar trebui să mă rugaţi în genunchi să vă tund. Ar trebui să-mi pupaţi mâinile moi şi să-mi faceţi o statuie, să schimbaţi numele Pieţei Victoria în

Piaţa Frizeriei, să botezaţi bulevardele cu nume de tunsori.

Săţeseţi covoare din părul pe care l-am tuns şi să le aşterneţi pe aeroporturi!

Vă ordon!

Să puneţi în izvoarele tuturor râurilor numai săpun de ras şi în toată lumea să curgă numai ciubuc!

Ce ştiţi voi?

Stelele sunt stropi de şampon săriţi când vă spăl pe cap.

Nenorociţilor7

Zorile sunt briciul meu, şi ele n-ar luci la fel dacă nu l-aş ascuţi de cureaua plină de găuri negre a timpului.

Sunt cel mai mare frizer din lume. Şi nu-mi pare rău de nimic.

Rien de rien.

Gică fie numele meu şi fie mâinile mele acelea care bărbieresc lumina de pe obrazul lui Dumnezeu şi fie foarfecele mele acelea care retează aripile îngerilor aşezaţi câte şase în scaunele mele.

Sunt cel mai mare frizer din lume.

Şi nu regret nimic.

Şi nu urlu în singurătatea frizeriei mele.

Şi ceea ce vedeţi voi, nenorociţilor, nu sunt lacrimile mele, ci boabe de viaţă pură care vor explodaşi vor întinde în infinit şervetele albe ale altor universuri.

Rien de rien, non, je ne regrette rien.

Revelionul

Din ciclul Anotimpurile

Nea Gică ascultă Ella Fitzgerald, It's only a papermoon, şi taie cu

foarfeca lui cea mai bună nasuri de carton, răsucește coifuri din hârtie lucioasă, atârnă dintr-un colț în altul al camerei ghirlande împletite, aprinde luminările din brad, pune artificiile pe calorifer, îndreaptă încă o dată fundele cutiilor împachetate în inimioare și Moși

Crăciuni și brăduleți și reni și fulgi expandați de zăpadă, uite-atâta de mari. E îmbrăcat în smoching, are un papion cu fluturași movalii și șosete lila. Șampania are 4°C.

Se aud vocile colindătorilor și ale băieților negri din background. După ce toate sunt la locul lor, nea Gică se așază în capul mesei, uitând să se încalțe, și, cu ochii pe ceas, așteaptă suprapunerea limbilor. Dinspre picioarele lui se ridică miros de portocale, de la cojile întinse pe un ziar, la uscat. Ella Fitzgerald cântă How happy I would be, ifyou believed în me.

Nea Gică (file de jurnal)

Astă seară am ieșit pe balcon. Eram îmbrăcat în halatul alb și cred că aveam pe revere câteva fire de păr de la clienți diferiți. De sub nămeți ieșeau parbrizele unor mașini diferite. Cu toate că mi-era frig, am rămas mai multă vreme afară pentru că-mi plăceau (și încă îmi plac) beculețele multicolore pe care primăria le-a înșirat de-a lungul bulevardului. Beculețele clipesc atât de frumos și, cu toate că nu le auzi, poți să-ți închipui pocniturile ușoare ale starterelor.

Și stelele clipesc la fel de frumos, cu toate că nu sunt bine aranjate*, și unele se văd mai clar, iar altele, probabil pentru că sunt mai departe sau mai demult, abia se zăresc. Am vrut și eu să le pun într-o ordine, mă uitam când la beculețe, când la stele, dar degeaba am încercat să mut luminițele cu privirea dintr-un fișier în altul, că nu se salvau.

Una dintre pasiunile lui nea Gică e colecționarea de citate celebre din filme: „E o plăcere să te pot privi", „în dragoste să nu spui niciodată îmi pare rău", „Viața e ca o cutie cu bomboane de ciocolată. Niciodată nu știi ce găsești înăuntru" etc.

De data aceasta, și-a adus-o aminte pe Kristin Scott Thomas, așezată turcește pe o dună de nisip, cu o țigară-ntre degete și răspunzându-i cu un gest imprecis bărbatului care venise din spate: „Încercam să aranjez stelele. Sunt puse aiurea".

Vademecum pentru frizeri (fragment)

Dragostea e atunci când se termină filmul și ei doi se sărută dar mai înainte ea nu știa că el o iubește și voia să plece în altă parte să se

întâlnească acolo cu alt băiat şi el nu ştia cum să-i spună ca să nu se supere pe el dar până la urmă i-a dat de înţeles totuşi ea nu a înţeles pentru că nici nu se gândea că el o iubeşte şi la urmă când el i-a spus că o iubeşte şi-a dat seama şi ea că şi ea îl iubeşte pe el şi n-a mai plecat a rămas cu el şi au început să se sărute şi atunci gata când ei s-au îndrăgostit s-a terminat filmul şi ei s-au ridicat şi au plecat acasă.

Comentarii

Ştiu foarte bine că n-o să se întâmple niciodată aşa. Că ăsta nu e decât un film dintr-o carte pentru frizeri, eventual pentru coafeze. N-o să mergem niciodată la cinema şi n-o să ne pupăm la sfârşit şi n-o să te ţin de mână în înghesuiala de la ieşire. O să treci dimineaţa prin faţa frizeriei şi o să vezi mai departe ridicându-se pe geamul vitrinei dungi negre şi groase ca pe un ecran care se vede la televizor. Eu am să tund şi am să bărbieresc fotbalişti şi tenori. O să le aranjez perciunii şi o să le curăţ firele de pe ceafă. Ştiu, dragostea mea, că sunt din alt film, că numele noastre rulează deja pe generice diferite, ştiu foarte bine că o să fim singuri în înghesuiala de la ieşire.

Amintirea de dragoste a lui nea Gică

Când eram tânăr, voiam să scriu despre tine o amintire de dragoste, cea mai frumoasă amintire de dragoste, ceva în genul A iubi nu e păcat sau când va bate vântul peste părul tău.

Voiam să scriu o amintire de dragoste, care să intre în toate oracolele şi în toate caietele de amintiri.

De-asta mi-aş fi dorit să fiu cu tine în dimineţile friguroase, când îţi înfăşurai picioarele în pulover, când îţi întindeai bâjbâind degetele hipotensive după toarta ceştii de cafea, când îţi luai pilula de magneziu ca să te faci deşteaptă şi când alergai repede-repede pe bicicleta medicinală.

Ştiam că uiţi mereu robinetele deschise, dar asta n-avea nicio importantă, îmi plăcea cum spuneai „Nu-mi pasă”.

şi cum îţi legănai glezna când stăteai picior peste picior, îmi plăcea să ne întâlnim dimineaţa în staţie, să ne înghesuim în 135, să cumpărăm iaurt Viţeluş, îmi plăceau cerceluşii tăi şi unghiuţele tale date cu sclipiri, numai aşa, din sictir, şi felul cum îţi muşcai buza de jos şi cum spuneai „Puiuţ”, îmi plăcea să citim împreună revistele VIP şi Fenomene paranormale, să te tachinez când ziceai că eşti autistă, îmi plăcea atât de mult să dau telefon după tine pentru că receptorul mirosea a Byzance.

Voiam să scriu despre tine o amintire de dragoste.

Ca să ştie toată lumea cum spui „Nu-mi vine să cred”.

şi cum întrebi „Adevărat? Nu mă minţi?”

Voiam să scriu o amintire de dragoste, însă îmi ieşea fie o amintire de jale, fie o amintire de dor.

Amintirea de dragoste despre tine se ascundea mereu după o amintire de înstrăinare, aşa cum ochii tăi verzi se ascundeau după ochelarii cu reflexe albăstrii, aşa cum halatul meu alb se ascundea după vitrina cu FRIZERIE.

Lullaby

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

Dimineaţa te duceai la serviri şi în urechile mele era numai muzică de Goran Bregovic.

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

Puteai să apari în revista Estetica, pe copertă:

erai frumoasă ca echilibrul dintre cerere şi ofertă.

Treceai pe bulevardul Pache Protopopescu, îmbrăcată în deux pièces – erai doar avantaje, eram numai exces.

Aş fi dat pentru tine hatişerif:

te-aş fi proclamat prototipul florilor pictate de Georgia O’Keeffe.

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

Primăvara era castanie – suflai în creierul meu şi creierul se făcea păpădie şi puful cădea spintecat ca de brici de accentele muzicii lui Goran Bregovic.

Puteai să apari în revista Estetica, pe copertă:

erai frumoasă ca echilibrul dintre cerere şi ofertă.

Treceai pe bulevardul Pache Protopopescu, îmbrăcată în deux pièces – erai doar avantaje, eram numai exces.

Aş fi dat pentru tine hatişerife:

te-aş fi proclamat prototipul florilor pictate de Georgia O’Keeffe.

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

suflai în creierul meu lui Goran Brevovic

Primăvara era castanie şi creierul se făcea păpădie şi puful cădea spintecat ca de brici de accentele muzicii

Puteai să apari în revista Estetica, pe copertă:

erai frumoasă ca echilibrul dintre cerere şi ofertă.

Treceai pe bulevardul Pache Protopopescu, îmbrăcată în deux pièces – erai doar avantaje, eram numai exces.

Aş fi dat pentru tine hatişerife:

te-asfi proclamat prototipul florilor pictate de Georgia O'Keeffe.

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

Primăvara era castanie suflai în creierul meu şi creierul se făcea păpădie şi puful cădea spintecat ca de brici de accentele muzicii lui Goran Bregovic.

Puteai să apari în revista Estetica, pe copertă:

erai frumoasă ca echilibrul dintre cerere şi ofertă.

Treceai pe bulevardul Pache Protopopescu, îmbrăcată în deux pièces – erai doar avantaje, eram numai exces.

Aş fi dat pentru tine hatişerife:

te-aş fi proclamat prototipul florilor pictate de Georgia O'Keeffe.

Ştiam că ţi-ai vopsit părul.

Primăvara era castanie suflai în creierul meu şi creierul se făcea păpădie şi puful cădea spintecat ca de brici de accentele muzicii lui Goran Bregovic.